

שירי אזכרה

פרשת
חיי שרה
תשפ"ד

333

משיעורין השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

תוכן

שיעורים

3 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב אור ליום שני ליל כ"ב מִרְחֶשֶׁן חַי שָׂרָה

7 סיום מִסְכַּת קְדוּשָׁין עַל פִּי הַסֵּדֶר שֶׁל הַדָּף הַיּוֹמִי

10 שיעור שְנַמְסֵר בְּסֵעוּדָה שְׁלִישִׁית שַׁבַּת קֶדֶשׁ וַיָּבֵא כ' מִרְחֶשֶׁן תשפ"ד

17 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב אור ליום שְׁלִישִׁי לִיל כ"ג חֶשֶׁן חַי שָׂרָה

19 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב אור ליום שְׁשִׁי לִיל י"ט מִרְחֶשֶׁן וַיָּבֵא

19 שיעור שְנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב אור ליום חֲמִישִׁי לִיל י"ח מִרְחֶשֶׁן וַיָּבֵא

20 שיעור יום חמישי כז תשרי תשפד למפעל התורה. שיעור ב' סיום מסכת גיטין

37 שיעורי שב"ק פרשת וירא תשפ"ד

39 והתקדשתם: בעלי התאוה - גרועים משוחטי הילדים

41 הפרשה: למה אברהם שלח את אליעזר לחרון? כי הכל לפי הגנים!

תפילות

43 תפילה א' - ב'

מורינו הרב מוצאי שבת האחרון

נכתב ונערך

על ידי

בוגר

שעל ידי

התמות באדיבות:

השיעורים באדיבות קו בית המדרש של מורנו הרב שליט"א

02-5825820

9148 *
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרעננות שלא היו מעולם

The Rebbe's line: דעם רעבינס' לין: 4433.03900.474 אירופה: 18.456.400007

ארץ ישראל: 02.800.6.800 || אוקראינה: 9.4710.5602 (30)

שיעורים

שעור שנמסר לאחר תפלת מעריב אור ליום שני ליל כ"ב מרחשון חיי שרה

שיש בור, והוא לא הולך הוא מקיף אותה. התייה יותר זיהרה מבן אדם. כתוב שילד שם את היד באש, ילד קטן, אבל בהמה לא, תיה לא. חתול לא ישים את היד שלו אף פעם באש. הילד הקטן מנסה לבחון האם זה אש שורפת או לא שורפת.

כי הוא למד את המדרש של אברהם אבינו שזרקו אותו לאש, והאש לא שרפה אותו. זה לא היתה אש נכונה, זה היה אש לא שורפת. אז אמרו: לא, אתה יודע למה האש לא שרפה אותך? כי הרן אחיך עשה כשופים. פעם ידעו לכשף שהאש לא תשרוף, הרן היה מכשף גדול היה כמר של אלילי האש. אז אמרו הרן הוא עשה לך את הכשוף הזה. עכשו בוא נזרוק את הרן, אז שאלו את הרן; למי אתה שיף?

שמענו דברי חזוק מהרב נחמן כהן. בעזרת ה' שכלם ילמדו [דף היומין] בבא קמא, השור, הבור, המבעה וההבער. כל אחד יכול ללמד את זה עם אשתו, גם בן עם אחותו, זה דברים הכי פשוטים שיש בעולם. אם שור מזיק, אם שור נוגח. כתוב "וכי יגף שור" (שמות כ"א ל"ה) על בהמה כתוב "כי יגף", על בן אדם כתוב "כי יגח" (שם כ"ח). "כי יגח" כי אדם יש לו מזל אז צריכים יותר נגיחה. השור כדי ליגח בן אדם הוא צריך להיות יותר מתחכם, מדברים בשורים מתחכמים. כי שור שוטה [שנפל לבור], הוא רק חייב על שור שוטה, אומרת הגמרא, שור שוטה בליזה. שור שוטה ביום [שנפל לבור, הרי בעל הבור פטור], הוא גם רואה את הבור. השור יש לו אינסטינקטים, שהוא מרגיש

לֹא [-]. כְּמוֹ הֶרֶן, הֶרֶן זָכָה שְׂרָבְקָה מִמֶּנּוּ, וְשָׂרָה הִבַּת שְׁלוֹ וְרָבְקָה נִכְדָּה שְׁלוֹ, וְרָחֵל וְלֵאָה בָּנוֹת נִין – בָּנוֹת לְבָן הַנִּין שְׁלוֹ. הוּא זָכָה כִּינּוּן שֶׁהוּא קִפְצָן לְאֵשׁ, אִזּוּ הוּא זָכָה שֶׁכָּל הַבָּנוֹת שְׁלוֹ נִכְנָסוּ בְּעַם יִשְׂרָאֵל.

כִּי רִשִׁי אוֹמֵר בְּחַיֵּי שְׂרָה שְׁלֹא הִיְתָה שׁוֹם בַּת כְּשָׂרָה בַּחֲרֹן [שֶׁהֵייתָה רַאוּיָה לִיצַחֵק חוּץ מִרְבֵּקָה, וְאֵלֵעִזּוֹר הִיָּה צָרִיד נֹס עֲצוֹם לִמְצוֹא אֶת הַכְּשָׂרָה שְׂבָהּם וְלִהְבִּיאָה לִיצַחֵק]. |! שׁוֹם בַּת! אֶפְשָׁר לְנִסְעַ

אֲנִי שִׁיךְ לְאַבְרָהָם אֲבִינוּ. [כִּי בַתְּחִילָה הָרֵן אָמַר בְּלִבּוֹ: אִם אֲבָרְהָם יִשְׂרָף הוּא יִגִּיד שֶׁהוּא שִׁיךְ לְנִמְרוֹד, אִם אֲבָרְהָם לֹא יִשְׂרָף, [הוּא יִגִּיד שֶׁהוּא שִׁיךְ לְאַבְרָהָם]. כִּי הָאֵשׁ לֹא שׁוֹרֶפֶת... לֹא כָּל אֵשׁ שׁוֹרֶפֶת, [אֲצֵל] צְדִיקִים הָאֵשׁ לֹא שׁוֹרֶפֶת.

חֲנַנִּי הִמְיָשָׁאֵל וְעֲזָרִיָּה הָיוּ בַתּוֹךְ הָאֵשׁ, [הָאֵשׁ] לֹא שְׂרָפָה אוֹתָם. נְבוֹכְדַנְצַר אָמַר לָהֶם אוֹלֵי הָאֵשׁ תִּשְׂרֹף אֶתְכֶם. הוּא אָמַר אֲנַחְנוּ הוֹלְכִים עַל מַנֵּת לְהִשְׂרָף,

❁ מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

שִׁיבָא? מָה זָה לִּי שִׁיבָא? תֵּל הַשּׁוּמֵר. אַתָּם לֹא יוֹדְעִים, יְלָדִים פָּה לֹא יוֹדְעִים כְּלוּם, שׁוּבוּ בָּנִים מִנְתַּקִּים לְגַמְרִי, לֹא יוֹדְעִים יֵשִׁיב שִׁיבָא וְשִׁיפָא. שִׁיפָא מְשִׁיפִים שֵׁם אֶת כָּלֵם. ישׁ שֵׁם כְּבָר אִיזָה אֲרִבְעֵ אֶלְף מְחַבְּלִים בְּשִׁיפָא, כָּל מְחַבְּלִים בְּרָחוּ לְשִׁיפָא. כִּינּוּן לֹא מְרִשָׁה לְפוֹצֵץ אֶת שִׁיפָא, וְשִׁיפָא תִשְׂאָר עַד שִׁיבּוֹא מְשִׁיחִי. אִזּוּ שֵׁם הַבּוֹנֵקֵר הַעֲקָרִי שֵׁם יֵשׁ אוֹכֵל. (הֵייתִי שֵׁם אֶתְמוּל, הִבִּיאוּ לִי פִיצָה גְּלִידוֹת, אִיזָה שִׁפְעֵ הִבִּיאוּ לִי שֵׁם, וְאִי יֵשׁ כֶּזֶה שִׁפְעֵ שְׂאִין בְּעוֹלָם. וְחִשְׂמֵל הִכִּי הִכִּי, וְגַגְרִטוֹרִים הִכִּי מְשִׁכְלָלִים יֵשׁ שֵׁם. אִזּוּ אֲנִי מְצַעֵ לְכָלֵם לְסוֹעֵ לְשִׁיפָא, מִי שִׁיפְנוּ אוֹתוֹ מִפֶּה, שִׁיפְעֵ לְשִׁיפָא. עַל כָּל פְּנִים שִׁיפָא זָה הַמְקוֹם הִכִּי טוֹב, שֵׁם מְחַבְּלִים אוֹכֵל בַּחֲנָם, גְּלִידוֹת בַּחֲנָם, תִּרְנַנְגוֹלִים עַל מַקָּל בַּחֲנָם...).

אִזּוּ עֲקִשׁוּ בְּמִקוֹם לְפוֹצֵץ אֶת שִׁיפָא אוּ מְפוֹצְצִים אֶת הַבָּתִּים הַרִיקִים מִפְּנּוּ, הַכָּל אֲחִיזֵית עֵינִים, כָּל צַה"ל זָה אֲחִיזֵית עֵינִים. בְּאִרְיָ זָה מְרַחֵק שְׂעָה מִרְשׁוֹלִים, מִי שִׁיפְעֵ וְחִצִּי [בְּבוּקָר בְּשִׁשׁ וְחִצִּי] בְּשִׁשׁ וְחִצִּי [בְּשִׁמְחַת תּוֹרָה] כְּבָר הוֹדִיעַ שֶׁהִגִּיעוּ חֲמִשׁ אֶלְף מְחַבְּלִים, הֵם [- הַצָּבָא] רַק הִגִּיעוּ בְּעֶשֶׂר בְּלִלְיָה, אַחֲרֵי שֶׁשְׁחַטּוּ אֶת כָּלֵם וּבִתְרוּ אֶת כָּלֵם, חֲתִכּוּ אוֹתָם לְחֲתִיכּוֹת חֲתִיכּוֹת. עַד הַיּוֹם זָה לֹא מוּבָן מָה [לְקַח כָּל

1 חֲרוֹן (זָה כְּאוֹ קְרוֹב אַחֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם, כְּאוֹ אַחֲרֵי הַבְּנֵינּוּ, אַחֲרֵי כְּבִישׁ מִסְפָּר אֶחָד...)]. עַם אֲוִירוֹן זָה שְׂעָה, מִי שְׂעוֹסֵעַ דָּרָךְ אִיסְטַנְבוּל, אִזּוּ הוּא לֹקַח מוֹנִית בְּחֲמִשׁ שְׂעוֹת, הוּא מְצַעֵ לְחֲרוֹן. הַיּוֹם חֲרוֹן זָה טוֹרְקִיָה פְּעַם זָה הִיָּה סוֹרִיָּה, כָּל פְּעַם זָה מְשִׁתְּנָה, אִי אֶפְשָׁר לְדַעַת מָה יְהִיָּה בְּעוֹד שָׁנָה.

כִּי עֲכָשׁוּ חֲמָס מְשִׁמְלֵטִים עַל כָּל הָעוֹלָם, וְהֵם עוֹמְדִים לְכַבּוֹשׁ אֶת כָּל אֲרֵץ יִשְׂרָאֵל. לְכּוֹן אֲמַרְתִּי לְכּוֹלֵם לְהַתְּפַנּוֹת, בְּקִשְׁתִּי מִפּוֹלֵם לְהַתְּפַנּוֹת. יֵשׁ לָךְ פֶּה אוֹטוֹבּוֹסִים מְאֹה אוֹטוֹבּוֹסִים, כָּל מִי שְׂרוֹצָה זָה יַעֲלֶה חֲמִשִּׁים שְׁקֵל לְמִבְּנָר, חֲמִשׁ עֶשְׂרֵה שְׁקֵל לְבַחֲרוֹר עַד גִּיל שִׁשׁ עֶשְׂרֵה. כִּי הִרַב מְצַעֵ לְכָלֵם לְהַתְּפַנּוֹת, אוּ לְעֵבֶר לְעֵזָה, אוּ לְאִיסְטַנְבוּל. כָּל אֶחָד יְחַלֵּשׁ אִיפֶה יוֹתֵר קָל. כִּי בְּעֵזָה כְּבָר הַכָּל מְפַצֵּץ, אוּ לֹא יוֹדְעִים אִם יְהִיָּה מְקוּם. אֲבָל יֵשׁ שֵׁם אֲרִבְעִים אֶלְף בָּתִּים מְפַצְצִים לְגַמְרִי, וְעוֹד מְאֵתִים אֶלְף בָּתִּים חִצִּי מְפַצְצִים. אִזּוּ כָּל אֶחָד כּוֹל לְבַחֲרוֹ לוֹ דִּירָה שֵׁם, כִּי כָּלֵם כְּבָר עוֹנֵב שֵׁם, אִין שֵׁם אֶף אֶחָד, [הַצָּבָא] רַק מְפוֹצְצִים בָּתִּים רִיקִים, אִין מָה לְפוֹצֵץ שֵׁם.

הַבּוֹנֵקֵר הַעֲקָרִי [שֶׁל חֲאֵמֵס בְּעוֹזָה] זָה תַחַת [בֵּית חוֹלִים] שִׁיפָא. יֵשׁ [בֵּית חוֹלִים] שִׁיבָא וְשִׁיפָא, כָּל אֶחָד יְבַחֵר לוֹ מָה הוּא בּוֹחֵר, (אֶתָּה בּוֹחֵר שִׁיפָא, אוּ

עכשו רוצים לעשות תשובה.
 בלם מבינים שעשו הפגנות נגד
 הדתיים, מאחד בנובמבר
 עד אחד בנובמבר, שתיים עשרה
 חודש, אז עשו הפגנות זה כל
 ההפגנות זה היה נגד הדת, נגד
 הדתיים. אז הם אמרו עכשו
 קבלנו את המכה שלנו. הם
 חשבו שלית דין ולית דין, אז
 רואים שיש דין ויש דין! אי
 אפשר לעשות הפגנות כל מוצאי

לחרן לראות את הבית של רבקה
 את הבית של לאה. כל אחד יכול
 לסוע לחרן היום זה לגיטימי זה
 מתר. אולי נעבר לגור בחרן, אם
 יפנו אותנו מכאן... כי כבר את
 קרית שמונה פנו, את שדרות
 פינו, את שלומי פינו. כבר אמרו
 להם שעורים, בלם ילכו למלון
 המלכים להגיד שם שעורים. כל
 הפנות צריכים לחזק אותם, הם
 רוצות לעשות תשובה. בלם

מראי מקומות והערות

שתו עטרים בקבוקים. אז כל המפקדים לא הבינו
 מה מדברים אליהם בכלל. בלם היו שתניים. שחטו
 את כל הקצינים במחנות צבא כמו ברוזים, כמו
 המרגולות.

כה ומו בכדי להגיע. אלא פשוט הם היו שתניים, כל
 המפקדים. הם קימו ושמתת בחגה, מה שלא קימו
 שובו בנים אז הם קימו. שתו שמפנה, (אני גם
 שתיתי שמפנה, אבל רק עשרה בקבוקים... הם

הַרְשִׁי, עֲכָשׁוּ [הפרשות] זֶה רַק סְפוּרִים, כָּל בַּת צְרִיכָה לְלַמַּד אֶת הַפְּרָשָׁה. עֲכָשׁוּ זֶה [- הַתְּפִלָּה] עַד עֶשֶׂר, עַד אַחַת עֶשְׂרֵה, אַחֲרֵי זֶה יוֹשְׁנִים מֵאַחַת עֶשְׂרֵה עַד שֵׁשׁ. כָּל הַבָּנוֹת צְרִיכוֹת לֵהִיּוֹת בְּסִמְיָנָיִם, לֵהִיּוֹת מְרוּת, אֲסוּר לְאַחַר דְּקָה. לְכַבֵּד אֶת הַמְּוֹרוֹת, לֹא לְחֻשָׁב שֶׁהֵם יוֹתֵר חֻכְמוֹת מֵהַמְּוֹרוֹת, הַמְּרוּת עֲדִין יוֹתֵר חֻכְמוֹת מֵהֶם. וּבְעֶזְרַת ה' יִהְיוּ כָּל הַבָּנוֹת פֹּה מְנַהֲלוֹת סִמְיָנָיִם, וּמְכַל סִמְיָנָיִם יִקְבְּלוּ אֵלֶיךָ בָּנוֹת.

עֲכָשׁוּ יֵשׁ פֹּה לְבַד אֵיזָה מֵאָה אֵלֶיךָ בָּנוֹת בִּירוּשָׁלַיִם, שֶׁהִגִּיעוּ מִכָּל הַיְשׁוּבִים. הֵם רוֹצוֹת שְׁעוּרֵי תוֹרָה, הֵם רוֹצוֹת לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה. לְלַכֵּת עִם שְׂמֵלוֹת אֲרָכוֹת, בְּרַגְעַ שְׂאַחַת לֹא מֵאַרְיֵכָה אֶת הַשְּׂמֵלָה. נִהְרָגִים עוֹד עֶשֶׂר חִילִים, כָּל יוֹם נִהְרָגִים עֶשֶׂר חִילִים, הַיּוֹם כְּבָר הִגִּיעוּ לְשְׁלוֹשִׁים וְחָמֵשׁ [תְּלִים שְׁנַפְלוּ הַי"ד בְּקִרְבוֹת בְּעֵזָה]. מִיּוֹם רֵאשׁוֹן שְׁלוֹשִׁים וְחָמֵשׁ, [-מִתְחַלֵּת הַפְּנִיסָה הַפְּרָקְעִית לְרִצּוּעַת עֵזָה]. אֲנַחְנוּ כְּבָר נִכְנְסִים לְשָׁבוּעַ

שַׁבָּת, לְהֵבִיא מֵאָה אֵלֶיךָ אִישׁ, לְצַעֲוֹק דְּמוֹקְרָטִיָּה, וְהַכְּוִנָּה דִּיקְטָטוּרָה - שְׁלַחְסֵל אֶת הַדְּתִיִּים, לְפָנּוֹת אֶת הַדְּתִיִּים, שְׁזֵה הִיָּה כָּל הַמְּטָרָה שֶׁל הַהַפְּגָנוֹת, דִּיקְטָטוּרָה כְּזֹאת שְׁעוֹד לֹא הִיָּתָה בְּעוֹלָם. אֲזֵי עֲכָשׁוּ ה' שְׁלֵם לָהֶם מְנָה אַחַת אֲפִים.

וּכְמוֹכֵן שְׂאַנְחֵנוּ, אִם יִפְנּוּ אוֹתָנוּ מְכָאָן, אוֹ שְׁנֹסַע לְעֵזָה אוֹ לְאִיסְטַנְבוּל אוֹ לְחָרְן. חָרְן זֶה אַחֲרֵי אִיסְטַנְבוּל, יֵשׁ שָׁם אֶת הַדִּירָה שֶׁל רַבָּקָה, אֶת הַדִּירָה שֶׁל לָבָן, אֶת הַדִּירָה שֶׁל בְּתוּאֵל. אֲזֵי אֲנַחְנוּ נִדְאָג שְׂאַנְחֵנוּ נִקְבְּלֵם אֶת כָּל הַדִּירוֹת, אֲנַחְנוּ הַיּוֹרְשִׁים הַיְשִׁירִים, זֶה מְגִיעַ לָנוּ בְּתוֹר יְרֻשָׁה, זֶה לֹא שִׁיךְ לְחֻמָּאָס. הַחֻמָּאָס רוֹצִים אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲזֵי אֲנַחְנוּ נִרְצָה אֶת חָרְן, אֶת טוֹרְקִיָּה, נַעֲשֶׂה הַחֻלְפוֹת. הַחֻמָּאָס יִקְבְּלוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים הָאוּמִים שְׂאַרְץ יִשְׂרָאֵל שִׁיכַת לְחֻמָּאָס.

כִּי הֵם יוֹדְעִים אֶת הַרְשִׁי הָרֵאשׁוֹן - 'לְסִטִּים אַתֶּם'. צְרִיכִים לְלַמַּד אֶת הַפְּרָשָׁה עִם

השני של המלחמה²].

אָבֹדוֹן, שְׁמָשׁם כְּכֹר לֹא יוֹצְאִים
לְעוֹלָם, גַּם לֹא בַתְּחִית הַמֵּתִים.

וְהַשְּׂיֹמִים זֶה הַשָּׁטָן! כָּל בַּחֹר
שְׂרֹאָה שְׂיֹמִי, הוּא
צָרִיךְ לְדַעַת שְׁעֲכָשׁוּ נְהַרְגִים אֵלָיךְ
חַיִּילִים! זֶה שׁוֹם גִּיהֵנוֹם לֹא יִכְפֹּר
עַל זֶה! כָּל בַּחֹר שְׁמַחֲזִיק שְׂיֹמִי,
מִסְתַּכֵּל בְּשְׂיֹמִי, שְׂיַדַּע שְׂאֵפְלוֹ
מִלִּיּוֹן שָׁנָה בְּגִיהֵנוֹם לֹא יִכְפֹּר לוֹ.
הוּא יַעֲבֹר מִלִּיּוֹן שָׁנָה, גַּם אַחֲרֵי
תְּחִית הַמֵּתִים, הוּא לֹא יֵצֵא
מִגִּיהֵנוֹם. כָּל הַבַּחֲוָרִים
שְׁמַסְתַּכְּלִים בְּשְׂיֹמִי, שְׂיַדְעוּ
שֶׁהֵם אֲבוּדִים לְנֹצַח נֹצְחִים. זֶה
פָּגַם כְּזָה, זֶה שָׂרַף אֶת הַמוֹחַ, כְּכֹר
אֵי אֶפְשָׁר לִישֵׁן בְּלִילוֹת, הַמַּחֲזוֹת
עוֹלָיִם, הַתַּאֲוָרִים הַנּוֹרָאִים
עוֹלָיִם. יוֹתֵר גְּרוּעַ מְשַׁחֲיטוֹת,
יוֹתֵר גְּרוּעַ מְרַצִּיחוֹת. וְכֹל מִי
שְׁמַחֲזִיק שְׂיֹמִי אֵין לוֹ חֶלֶק
לְעוֹלָם הַבָּא שְׂאֵדָם יַדַּע! וְגַם לֹא
בְּגִיהֵנוֹם יִקְבְּלוּ אוֹתוֹ, אוֹלֵי יִקְבְּלוּ
אוֹתוֹ בְּמִדּוֹר הַעֲשִׂירִי – הָאֲחֵרוֹן –

אִז כָּל הַבַּחֲוָרִים יִנְפְּצוּ אֶת
הַשְּׂיֹמִי עַכְשָׁו בְּרַגַּע הַזֶּה!
יִקַּח פְּטִישׁ יִשְׁכַּר אֶת הַשְּׂיֹמִי!
וְכֹל הַבְּנוֹת יֶאֱרִיכוּ אֶת הַשְּׂמָלוֹת
עַד הַקָּרְסֵל. בְּעֶזְרַת ה' נִזְכָּה
לְגַאֲלָה הַשְּׂלָמָה בַּמְהֵרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן!

סיום מסכת קדושין על פי הסדר של הדרף היומי

סיום על קדושין: "תניא רבי שמעון בן
אלעזר אומר] מימי לא ראיתי
צבי קיץ וארי סבל". אם רוצים
סבלים לא לוקחים אריות,
לוקחים אנשים משובו בנים. או
"ושיעל חנוני", כל אחד יפתח
חנות מכלת או סופר, לא ראינו
שועלים חנונים. עכשו כל
הסופרים ריקים, אין מי שישים
על המדפים את המים, את

מראי מקומות והערות

המפקדים לא הגיעו, רק הגיעו אחרי ששחטו את כל
הקבוצים, שחטו אותם בצנורה הכי אכזרית, יותר
מאשר הנאצים! יש סרטונים, לא כדאי לראות את
הסרטונים. מי שרוצה לדעת מה היה, יכול לראות,
דברים שלא היה מבריאת העולם! זה יותר גרוע
משדים! יותר גרוע ממפלצות! זה השטן בעצמו!!!

² כל המלחמה הזאת זה שקר, סתם מרמים אנשים.
הם לא מפוצצים את הבונקר העקרי, זה משאירים
למשיח. מי מאמינים במשיח יותר מאשר אנתוני,
אנתוני רק מפוצצים בתים ריקים, דינוות חול,
מנהרות ריקות, זה מה שמפוצצים, כדי שלא יפטר
אותם. כי כלם רוצים לפטר את כל המפקדים, כי כל

הַבְּמִבְּחָה. מִבְּקָשִׁים מִכָּלֶם לְהִתְנַדֵּב לְסוֹפְרִים, אוֹלֵי נְבִיא גַם שׁוֹעֲלִים. כִּי הַשׁוֹעֵל רוֹצֵה לְהִיּוֹת חֲנוּנִי, רַק לֹא נוֹתְנִים לוֹ. [וְהִם] מִתְּפַרְנְסִים שְׁלֹא בְּצַעַר וְאֵנְחָנוּ צְרִיכִים לְעַבֵּד בְּסוֹפְרִים.

וְלִבְּנֵי: "תַּנְיָא רַבִּי נְהוֹרַי אוֹמֵר מֵינִח אֲנִי כָּל אֲמִנוֹת שְׁבַעוּלָם] וְאִינִי מִלְּמַד אֶת בְּנֵי אֱלָא תוֹרָה" לֹא אֲמִנוֹת, לֹא חֲנוּנִי וְלֹא סִבַּל וְלֹא נִדְלָן וְלֹא צִי'נְג' וְלֹא, שׁוּם דְּבַר לֹא! וְלֹא תַמ"א וְלֹא כְּבָא... רַק "רַבִּי נְהוֹרַי אוֹמֵר" רַק תוֹרָה! כָּל אֶחָד צָרִיף לְדַעַת שְׁהוּא צָרִיף לְדַעַת אֵיךְ לְלַמֵּד תוֹרָה. קָשָׁה לוֹ לְלַמֵּד קְדוּשִׁין יְלַמֵּד סְפָה יְלַמֵּד בְּרָכוֹת.

קְדוּשִׁין זֶה הַכֹּל סְפוּרִים, אֲבָל רַק לְדַלֵּג עַל הַנְּחָשׁ. יֵשׁ פַּה נְחָשׁ אַרְסִי שְׁאֲנִי לֹא רוֹצֵה שְׁיִתְעַסְקוּ אִתּוֹ, זֶה נִרְאֶה שְׁיִבּוֹא מְשִׁיחַ. אִזּוֹ כָּל אֶחָד יְדַלֵּג עַל הַסְּפוּר עִם הַנְּחָשׁ, אֶת זֶה לֹא לוֹמְדִים, זֶה בְּשׁוּבוֹ בְּנִים לֹא לוֹמְדִים עַל הַסְּפוּר עַל הַנְּחָשׁ. פְּתָאוּם מִיִּשְׁהוּ זֶה יַעֲקֹץ אוֹתוֹ וְיִהְיֶה לָנוּ בְּעִיּוֹת [3].

"[וְהִם] לֹא נִבְרָאוּ אֱלָא לְשִׁמְשׁוּנִי, וְאֲנִי נִבְרָאתִי לְשִׁמְשׁ אֶת קוּנִי] מָה אֵלוֹ שְׁלֹא נִבְרָאוּ אֱלָא לְשִׁמְשׁוּנִי מִתְּפַרְנְסִים שְׁלֹא בְּצַעַר, וְאֲנִי שְׁנִבְרָאתִי לְשִׁמְשׁ אֶת קוּנִי" כִּי אָדָם בָּא רַק לְלַמֵּד גְּמָרָא, הַגְּבָרִים צְרִיכִים לְלַמֵּד גְּמָרָא, וְהַבְּנוֹת יִגִּידוּ שְׁלֹשָׁה סְפָרֵי תְהִלִּים. אֱלָה שְׁלוֹמְדוֹת בְּסַמִּינָרִים יִגִּידוּ רַק סְפָר אֶחָד מִחֻמְשָׁה. מִי שְׁלוֹמְדַת בְּסַמִּינָר, תִּגְמַר כָּל יוֹם שְׁלֹשָׁה סְפָרֵי תְהִלִּים, שְׁהַחֲיִלִּים יִחְזְרוּ בְּשִׁלוּם. כִּי הֵם לֹא עוֹשִׂים שָׁם כְּלוּם, זֶה הַכֹּל שְׁקָר. לֹא מְפּוֹצְצִים שׁוּם בּוֹנְקָרִים, בִּידֵן לֹא מְרָשָׁה, עוֹשִׂים מָה שְׁבִידֵן אוֹמֵר, רַק עוֹשִׂים אַחֲזִיז עֵינִים. אִזּוֹ זֶה רַק לְמוֹד תוֹרָה יְכוֹל לְהַצִּיל, רַק

מראי מקומות והערות

3 אוֹ יֵשׁ בֵּית חוֹלִים שִׁיפָא בְּעֵנָה, וְיֵשׁ שִׁיבָא לִיד בְּנֵי בְּרַק. כָּל אֶחָד יִבְחַר לוֹ אִיזָה בֵּית חוֹלִים הוּא רוֹצֵה. אוֹ

מְבִינָה כָּלוּם, הִיא תְּבִין בְּגִיל שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה. הִיא תִּשָּׁב בַּכֶּתֶה תִּקְשִׁיב, תִּשָּׁב, לֹא תִצְבֵּט חֲבֵרוֹת, וְלֹא תִעְלִיב חֲבֵרוֹת. בְּגִיל שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה הִיא תְּבִין אֶת הַכֹּל, הִיא יְכוּלָה לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת, וְאִז כָּל הַבְּנוֹת יַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה.

בִּי עֲכָשׁוּ הִגִּיעוּ מִשְׁלוֹמֵי בְּנוֹת, זֶה מֵאָה זֶה אֶלֶף בְּנוֹת, (הרבנית) חוּהַ שְׁטֵרן הִלְכָה אֵלֵיהֶם בְּמִלּוֹן הַמְּלָכִים וּמְסָרָה לָהֶם שְׁעוֹר. כָּל בֵּת צְרִיכָה לְלַכֵּת לְמִלּוֹן הַמְּלָכִים לְמָסֹר שָׁם שְׁעוֹר, לְרַקֵּד אִתָּם, לְשִׁיר אִתָּם, קָצַת זְמִירוֹת שְׁבֵת, אֶפְשָׁר לְלַכֵּת אַחֲרֵי הַסְּעוּדָה לְשִׁיר אִתָּם זְמִירוֹת שְׁבֵת. זֶה חֲמֵשׁ דְּקוֹת מְכָאן, וְעֲכָשׁוּ מִפְּנִים אֶת כָּלֵם לִירוּשָׁלַיִם, לְמִלּוֹנוֹת בִּירוּשָׁלַיִם.

אִז אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שְׁבַחֲוֹרִים וְרֹצִים לְנִסְעָה לְאַמְרִיקָה, ^[5]

אִז פֶּה בְּדָף, פֶּה אֵינן כ"ט ע"ב. כִּי פָּחְדוּ לְהִכְנִיס פֶּה אֶת הַנְּחָשׁ, אִז יֵשׁ נִחְשׁ עִם שְׂבַע רְאשִׁים, כָּל אֶחָד יִרְאֶה לְדַלֵּג עַל הַסְּפוּר הַזֶּה, כִּי אֲנִי לֹא רוֹצֶה לְהִסְתַּבֵּךְ עִם נִחְשִׁים. וְאֵינן מְקוּם בְּבֵית חוֹלִים לְאֵלָה שֶׁהַנְּחָשׁ נוֹשֵׁךְ אוֹתָם. רַק בְּשִׂפָּא.

אִז רַבִּי נְהוֹרָאִי אוֹמֵר אֲנִי רַק מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי תוֹרָה, לֹא חֵיל וְלֹא צָבָא וְלֹא צַה"ל, וְלֹא חֲמָאֲסְנִיק וְלֹא מְחַבְּלִים וְלֹא חוֹבְאֵלְלָה. אֲנִי רַק מְלַמֵּד אוֹתוֹ לְהִיּוֹת [- לְלַמּוֹד תוֹרָה]. ^[4] אִז אוֹמֵר רַבִּי נְהוֹרָאִי, זֶה רַבִּי מְאִיר, אֲנִי [מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי] רַק תוֹרָה לֹא חֲמָאֲסְנִיק וְלֹא חוֹבְאֵלְלָה וְלֹא שְׂמַאל אֲנִי רַק מְלַמֵּד אֶת בְּנֵי תוֹרָה, זֶה יְכוּל לְהִגֵּן! וְהַבְּנוֹת יִגִּידוּ תְּהֵלִים.

הַבְּנוֹת צְרִיכוֹת לְהִיּוֹת מְנַהֶלֶת וּמוֹרוֹת. אֶפִּילוֹ בֵּת שְׂלֹא

מֵרָאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שְׂאָמֵר שֶׁהוּא חֲמָאֲסְנִיק שֶׁחָרְרוּ אוֹתוֹ, כָּל הַשְּׂמַאל זֶה חֲמָאֲסְנִיקִים. כָּלֵם בּוֹכִים... יֵשׁ דָּן חֲלוּץ הוֹלֵךְ מִפְּגִין כָּל יוֹם לְטוֹבֵת הַחֲמָאֵס ה' יִצְרִיךְ יִמְיוֹ וְיִשְׁנוֹתֵינוּ בְּבְרִיאוֹת... הוּא שְׂשִׁיעַ לְשִׂפָּא שְׂשִׁיעַ לְשִׂפָּא בּוֹ טְפוֹל הַכִּי טוֹב, יִרְפָּאוּ אוֹתוֹ.

⁵ רֹצִים לְהִצְטַרֵּף לְחוֹבְאֵלְלָה, רֹצִים לְהִצְטַרֵּף לְחֲמָאֵס. הַשְּׂמַאלָנִים רֹצִים לְהִצְטַרֵּף לְחֲמָאֵס, הֵם רָצוּ מִבְּאִרֵי לְעִשׂוֹת גֶּשֶׁר יָשָׁר לְעֵזְרָה, שְׂיֻכְלוּ לְבַקֵּר

עוֹד יְכוּל לְפַל טִילִים בְּשִׂפָּא שׁוּם טִיל לֹא יִפֹּל, זֶה עַל בְּטוּחַ, עַד שְׂיָבֵא מִלֵּךְ הַמְּשִׁיחַ, לֹא יִפֹּל שָׁם שׁוּם טִיל. אִז מִי שֶׁרוֹצֶה לְלַכֵּת לְבֵית חוֹלִים, שְׂשִׁיעַ לְשִׂפָּא יוֹתֵר טוֹב, יוֹתֵר בְּטוּחַ. אֲנִי מְבַטֵּיחַ לוֹ שְׂשִׁיעַ לֹא יִקְרָה לוֹ כְּלוּם.

⁴ כִּי כָּלֵם הַיּוֹם חֲבָרִים שֶׁל הַחוֹבְאֵלְלָה, כָּל הַשְּׂמַאל חֲבָרִים שֶׁל הַחוֹבְאֵלְלָה שֶׁל הַחֲמָאֵס, הֵם אֲמָרוּ לְחֲמָאֵס אֲנַחְנוּ חֲמָאֲסְנִיקִים. אִז כִּבְר שֶׁחָרְרוּ כְּפָה, מִי

בְּשִׁיבָה דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ."

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּסַעֲוֵדָה שְׁלִישִׁית שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיֵּרָא כ' מֵדַחְשׁוֹן תַּשְׁפ"ד

כָּל הַיְלָדִים צְרִיכִים לְצַעֵק עַל
הַהוֹרִים, [הכּוּנָה לְדַבְּרֵי בַעַל הַפֶּלֶא

יִעֶזְרָא הַק', שְׁכַתּוֹב: וּמֵאַחַר שֶׁאֵין אִשָּׁה אֵלָּא לְבָנִים
(תַּעֲנִית לֹא אֵת כְּתוּבַת נֹט, ב) וְכֹל שְׁלֹמֹת הוֹלֵד
בְּמִדּוֹת וּבִדְעוֹת תְּלוּי בּוֹמֵן הוֹזֵק וּבְכֹנֶת הוֹזֵק, אֵי
לֹאֵת לֹו בְּכַח וְלוֹ בְּחִיל יִגְבֵר אִישׁ לְקִים מִצּוֹתוֹ דְּבַר
בְּעַתּוֹ וַיִּתְאַמֵּץ בְּמִצּוֹתוֹ אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ לְחַשֵּׁב מִחֻשְׁבוֹת
טְהוּרֹת זְכוֹת וְכִרּוֹת, וְזֶה לֹא יִקְרַב מִמִּחֻשְׁבוֹתָם שׁוֹם
מִחֻשְׁבָּה זֶרָה, כִּי קְרוֹב הוּא לְהִיְתוֹת כְּעִלְתוֹ כְּעִלְת
זְנוּת וּנְפֵשׁ הֵם חוֹבְלִים וּבְנִים זָרִים יִלְדוּ רַעִים וְחַטָּאִים
וּתְפִשִׁים בְּנִים מִשְׁחִיתִים כֹּל מוֹם בָּם. וּמָה יִתְאַוֵּן
אָדָם חֵי כְּשִׁישׁ לֹו תְּרַבּוֹת רַעָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ גִּבְרֵי עַל
חֻטָּאִיו שְׁהוּא גוֹרֵם רַעָה לְעַצְמוֹ. וְזֶה רַעָה חוֹלָה
וְאִכְזוּרִיתָא גְדוֹלָה יוֹתֵר מִשׁוֹחֲטֵי הַיְלָדִים, וְאֵם הִיז
יִדְעִים הַבְּנִים שְׁהוּא גְרָמָא לְהֵם בְּנוֹיָקִים הִיז צוֹעֲקִים
מִרְדָּה עֲלִיז בְּאִמְרוֹ, לְמָה עִכְרְתָנוּ וְבַעוֹן חוֹלְלָתָנוּ. וְכִי
יִשְׂאוּ אֵת עוֹנָם, אֵב וְאֵם נוֹטִילִים חֶלֶק בְּרֵאשׁ, כִּי הֵם
אֲבוֹת הַטְּמָאָה וְאֵין עַל הַבְּנִים כֹּל כֶּךָ אֲשַׁמָּה, כִּי
מֵאַחַר שְׁהִיִּסוּד רַעוּעַ וְהַשְׂרֵשׁ רַע וְהַקְּלֵפָה בְּנִפְשׁ

וְאָדָם צְרִיף לְדַעַת שְׁחוּץ מִתּוֹרָה
אֵין כָּלוּם. "אֵלָּא תוֹרָה, שְׁכָל
אֲמָנוֹת שְׁבַעוּלָם אֵין עוֹמְדָת לֹו
אֵלָּא בִּימֵי יְלָדוֹתוֹ אֲכָל בִּימֵי
זְקֻנּוֹתוֹ." בְּסוֹף הוּא יִהְיֶה מוּטָל
בְּרַעַב, הוּא יִהְיֶה בְּשִׁבֵי שְׁל
הַחֲמָאס, כִּי הוּא בְּעַד הַחֲמָאס, אִז
הַחֲמָאס אִז הֵם רוֹצִים לְהִתְאַחֵד
עִם הַחֲמָאס, אִז הַחֲמָאס יִמְלֵא
אֵת מְשָׁאֵלוֹת לְבוֹ לְטוֹבָה. אֲכָל
תּוֹרָה אֵינָה כֶּן, הַתּוֹרָה תְּמִיד תִּגָּן
עֲלָיו, גַּם בְּיְלָדוֹתוֹ גַּם בְּזְקֻנּוֹתוֹ.
וְלַעוֹלָם הוּא לֹא יִזְדַּקֵּן, הוּא יִהְיֶה
תְּמִיד צְעִיר בְּגִיל מְאֹתִים חֲמָשִׁים,
הוּא

יִהְיֶה כְּמוֹ בְּגִיל שְׁבַע.

כְּמוֹ שְׁרָה אֲמָנוּ שְׁבַגִּיל מְאָה הִיא
הִיְתָה כְּמוֹ בְּגִיל עֶשְׂרִים
וּבְגִיל עֶשְׂרִים כְּמוֹ בְּגִיל שְׁבַע,
שְׁבַגִּיל מְאָה הִיְתָה כְּמוֹ גִיל שְׁבַע,
הִיְתָה רַעֲנָנָה וְצַעֲרָה כְּמוֹ גִיל
שְׁבַע. וְלִכֵּן נֶאֱמַר "וְקוֹי ה'
יִחְלִיפוּ כַח יַעֲלוּ אֲבָר כְּנֻשְׂרִים
בְּזְקֻנּוֹתוֹ מֵהוּ אֹמֵר עוֹד יִנּוּבּוֹן

מֵרֵאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

בִּינְתִים הַחֲמָאס לְקַח אוֹתָם, לְקַח לְהֵם שְׁלוֹשׁ מְאוֹת
בְּחוּרִים.

אֵת הַחֲמָאס כָּל יוֹם, בִּינְתִים הַחֲמָאס פְּרִק אֵת הַגֶּשֶׁר
הַזֶּה... אֲנַחְנוּ בְּעִזְרַת ה' נַעֲזֹר לְהֵם לְבָנוֹת אֵת הַגֶּשֶׁר,
כִּי הֵם רוֹצִים לְהִיְתוֹת עִם הַחֲמָאס, שְׁיִלְכוּ לְחֲמָאס.

אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁהַכֹּל תְּלוּי בַּיְחוד, אִם הַיְחוד זֶה עִם הַנָּאָה אִז הַיֵּלֶד יִרְבִּיץ מִכּוֹת, יִרְבִּיץ מִכּוֹת לֹא שֶׁתּוֹ, כָּל יוֹם נוֹתֵן לָהּ עֵשׂוֹר סְטִירוֹת בְּבִקָּר עֲשָׂרִים סְטִירוֹת בְּצִהָרִים שְׁלִשִׁים סְטִירוֹת בְּעָרֵב, יַחַד זֶה שְׁשִׁים סְטִירוֹת, כְּנֶגֶד שְׁשִׁים שְׁכָתוֹב עַל הַצְּפָרְדַּע כְּאֶקְרָא דְהַגְרוּנִיָּא שְׁשִׁים בְּתִים.^[7]

א וְאָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁחֲתָנָה זֶה לֹא בְּשָׁבִיל הַיֵּצֵר הָרַע, חֲתָנָה זֶה רַק לְבָנוֹת בֵּית. כִּי הָאִשָּׁה זֶה סְפִירַת הַמְּלָכוֹת, וּבְלִי סְפִירַת הַמְּלָכוֹת שׁוֹם תְּפִלָּה לֹא עוֹלָה, שׁוֹם תְּפִלָּה לֹא עוֹלָה בְּלִי סְפִירַת הַמְּלָכוֹת, "בְּזֹאת יָבֵא אֶהָרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ" (ויקרא טז, ג), מֵה זֶה "בְּזֹאת?" נִקְרָא אֵת זֶה אַחֲרֵי פְסָח, עוֹד מְעַט יִהְיֶה פְסָח, עוֹד

לוֹטָה מֵה יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הַבֵּן וְלֹא יִחְטֵא, כִּי נִפְשׁ רִשָּׁע אוֹתָה רַע, וְצָרִיךְ עֵמֶל וְטִרְח וְיִיעָה רַבָּה כְּלִי הָאֵי, וְאוּלַי יוֹכֵל לְהַפְּךְ טַבְעוֹ וּמוֹזֵג הָרַע].^[6]

אָדָם חוֹשֵׁב שֵׁישׁ לוֹ אִשָּׁה אִז כְּבָר הַכֹּל מֵתָר, הוּא צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁזֶה אֶסוֹר, וְכָל הַמַּחְלוֹת זֶה בָּא מִהַתְּשָׁמִישׁ, כָּל הַמַּחְלוֹת בְּאוֹת מִזֶּה שֶׁהוּא חוֹשֵׁב שֶׁהַכֹּל מֵתָר, כִּי הַחֲתָנָה זֶה לֹא בְּשָׁבִיל יֵצֵר הָרַע, אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁחֲתָנָה זֶה בְּשָׁבִיל הַיֵּצֵר הָרַע.

הַכֹּל לְתְלוּי בְּקֹדֶשֶׁת הַזְּוֹג — אִם הַיֵּלֶד יִלְמַד אוֹ לֹא יִלְמַד, אִם הוּא יִרְבִּיץ מִכּוֹת, אִם הוּא יִרְבִּיץ מִכּוֹת אֶחָד לְשָׁנֵי, הַכֹּל תְּלוּי בְּזְוֹג, הַכֹּל תְּלוּי בַּיְחוד, אִם הַיְחוד הוּא לֹא לְשֵׁם שָׁמַיִם — הַיֵּלֶד יִרְבִּיץ כָּל הַיּוֹם מִכּוֹת, כָּל הַיּוֹם הוּא רַק יִרְבִּיץ מִכּוֹת.

מֵרַאי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

שֶׁתְּתַפְּלֵא אִם הוּא לֹא מְרַבֵּץ לָהּ — לְמָה אֵתָה לֹא מְרַבֵּץ לִי? מֵה קָרָה? אֵתָה "בְּרִגּוֹ" אֵתִי? ... אוֹ אָדָם צָרִיךְ לְהַתְּרַגֵּל לְהַרְבִּיץ מִכּוֹת לֹא שֶׁתּוֹ, בְּבִקָּר עֲשָׂרִים בְּצִהָרִים אַרְבָּעִים זֶה שְׁשִׁים וּבְעָרֵב עוֹד שְׁשִׁים זֶה מֵאָה עֲשָׂרִים, בְּיוֹם שֶׁהוּא לֹא יִרְבִּיץ לָהּ אִז הֵיא תִתְּלַךְ לְהַתְּלוּנָה אֶצֶל הַרֵב "הוּא לֹא הַרְבִּיץ לִי", בְּמִקּוֹם שֶׁהֵיא תִתְּלוּנָה שֶׁהוּא הַרְבִּיץ לָהּ הֵיא תִתְּלוּנָה שֶׁהוּא לֹא הַרְבִּיץ לָהּ; לְמָה הוּא לֹא הַרְבִּיץ לִי? מֵה? הוּא לֹא "בְּרִגּוֹ" אֵתִי? הוּא שׁוֹנֵא אוֹתִי? ...]

⁶ כִּי עֲכָשָׁיו מְחַלְקִים אֶקְדָּחִים, [מַחֲשָׁשׁ שֶׁל פִּיגּוּעִים וְהוֹשְׁתַּלְטוֹת עַל יִשׁוּבִים], אֶמְרִיקָה מִתְּנַגֶּדֶת לָוָה, כִּי הֵיא שְׁמַעְהָ שְׁיֹרִים עַל הַהוֹרִים, אֶמְרִיקָה בְּעַד הַחֲמָאס, אוֹמְרַת שֶׁצָּרִיךְ לָתֵת לָהֶם מְדִינָה, אוֹמְרַת שֶׁאִם יִהְיֶה לָהֶם מְדִינָה אוֹ יִהְיֶה שְׁקֵט, לָתֵת לָהֶם הַכֹּל.
⁷ [כָּל הַעֲנִינֵי שֶׁל הָאָדָם] שֶׁלֹא לוֹמַד וּמִשְׁתַּגַּע שֶׁהוּא וְחוֹשֵׁב: שֶׁהוּא תְּמִיד יִתֵּן סְטִירוֹת לְאִשְׁתּוֹ, תְּמִיד, קְבוּעַ, שֶׁהֵיא יִהְיֶה רְגִיל אֶצְלוֹ, שֶׁאִשְׁתּוֹ לֹא תִתְּפֵלֵא,

גְּלוּהָ אֶת הַקֶּבֶר שֶׁל נֶתַן זֶה נֶתַן בֶּן
 רַבִּי יִצְחָק, וְכָל אֶחָד יֵלֵךְ לְהַר
 הַזֵּיתִים, צְרִיכִים לְלַכֵּת לְהַר
 הַזֵּיתִים, לְהַתְרַגֵּל, לְקַבֵּר שֶׁל ר'
 הִירֵשׁ לִיב, בְּיוֹם שְׁנֵי בַלְיָה, כ"ג
 [מרחשון, יום הארצות] זֶה יוֹם
 שְׁלִישִׁי.

אֲנִי הֵייתִי עֹשְׂרִים שָׁנָה, שִׁמְשֵׁתִי
 אוֹתוֹ, הוּא הָיָה קָם חֲצוֹת בֶּ-
 23:00 בַּחֲרָף, מֵ-23:00 עַד
 2:00. וְהוּא הָיָה אוֹמֵר כָּל יוֹם
 "הַגְּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׂ", כָּל יוֹם הָיָה
 שֹׁעָה שְׁלֵמָה בּוֹכָה וְאוֹמֵר "הַגְּנִי
 הָעֲנִי מִמַּעַשׂ", אֲצִלוּ כָּל יוֹם זֶה
 יוֹם כְּפוּר, הַחֲצוֹת שְׁלוֹ הָיָה לוֹמֵר
 "הַגְּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׂ", כָּל יוֹם,
 הֵייתִי עוֹמֵד לִידוֹ וְלוֹקַח לוֹ אֶת
 הַסֵּל עִם הָאֶכֶל, עִם הַשְּׁתִיָּה קֶצֶת,
 עִם הַסְּדוּר, עִם הַתְּפִלִּין.

כִּי כָּלֵם הָיוּ בְּתוֹךְ הַמְּנַהֲרָה,
 בְּכַתֵּל עֲשׂוּ מְנַהֲרָה הַצִּיּוֹנִים
 יִמַּח שְׁמֵם, אוֹי וְאֲבוֹי לָהֶם מַה
 שֶׁאֲנִי אֶעֱשֶׂה לָהֶם עֲכָשְׁיוֹ, וְהוּא
 הָיָה עוֹמֵד [בְּכּוֹתֵל תַּחַת כִּיפַּה הַשָּׁמַיִם]
 בְּשֵׁלֶג, כִּי הָיָה יוֹרֵד שֵׁלֶג, בְּטַבַּת
 הָיָה יוֹרֵד שֵׁלֶג, הַיּוֹם כְּבָר כְּדוּר
 הָאֲרָץ הַתְּחִמָּם אֲזוֹ כְּבָר יוֹרֵד

חֲדָשׁ יִהְיֶה פֶּסַח, עוֹד חֲדָשׁ
 עוֹשִׂים לֵיל סֵדֵר, וְאַחֲרֵי זֶה יִקְרְאוּ
 אַחֲרֵי מוֹת, אַחֲרֵי מוֹת יִקְרְאוּ
 "בְּזֹאת יָבֵא" — "בְּזֹאת", אִם
 אַהֲרֹן אֵין לוֹ אִשָּׁה הוּא לֹא יִכּוֹל
 לְהִיטֵת כֶּהֵן גָּדוֹל.

אֲדָם צְרִיף לְרֹאוֹת לְהִיטֵת חֵיל,
 אָמַר אֶת זֶה ר' הִירֵשׁ לִיב
 [ליפא], עֲכָשְׁיוֹ זֶה הִיאֲרָצִיט שְׁלוֹ
 שֶׁל ר' הִירֵשׁ לִיב, בְּיוֹם שְׁנֵי כָּלֵם
 יַעֲלוּ לְקַבֵּר שְׁלוֹ, מִי שֶׁיִּכּוֹל
 לַעֲלוֹת לְקַבֵּר שְׁלוֹ, זֶה לֵיד נֶתַן —
 הוּא קְבוּר לֵיד הַנֶּכֶד שֶׁל רַבִּי נֶתַן,
 הוּא הִרְאָה לִי אֶת הַקֶּבֶר — אֵיפֶּה
 שֶׁהוּא קְנָה קֶבֶר, הוּא קְנָה אֶת זֶה
 בְּחֻמֵּשׁ לִירוּת, עוֹד לְפָנַי קוּם
 הַמְּדִינָה הוּא קְנָה אֶת זֶה. הוּא

פְּחוֹת שְׁלֵג, אָכַל [א] כָּל טַבַּת הָיָה
 יוֹרֵד שְׁלֵג, וְהוּא הָיָה עוֹמֵד
 בְּשְׁלֵג, מִכֶּסֶה בְּשְׁלֵג מִכֶּף רִגְלֵי
 וְעַד רֹאשׁ, וְיֵשֶׁר "הַנְּנִי הָעֲנִי
 מִמַּעַשׁ", שְׁעָה שְׁלֵמָה הָיָה שָׁר
 "הַנְּנִי הָעֲנִי מִמַּעַשׁ".

ר' הִירֵשׁ לֵיב, הוּא הָיָה מֵרֵאשִׁי
 הָעוֹבְדִים, וְהוּא קָרַב אֶת ר'
 שְׁמוּאֵל שְׁפִירָא, ר' שְׁמוּאֵל
 שְׁפִירָא מֵהַיּוֹם שֶׁהוּא הִתְקַרַּב
 לְבְרִסְלָב הוּא כָּבֵד לֹא פָתַח
 עֵינָיו, הִצִּיעוּ לוֹ שְׂדוּךְ עִם כְּתָם
 עַל הַפְּנִים. בְּתַשְׁמ"ט שְׁבִיעֵי שָׁל
 פֶּסַח, אַחֲרֵי זֶה נִפְטָר בְּאוֹתָהּ שְׁנָה
 ר' לִוִי יִצְחָק בְּכ"ב תַּמּוּז, זֶה
 מוֹבָא בְּ"עֵתִים לְבִינָה". וְהוּא וְר'
 הִירֵשׁ לֵיב [ב] הָיָה שָׁר כָּל לַיְלָה "הַנְּנִי
 הָעֲנִי מִמַּעַשׁ", לֹא הָיָה אֶצְלוֹ
 לַיְלָה בְּלִי חֲצוֹת, מֵהַיּוֹם שֶׁהוּא
 נִהְיָה בְּרִסְלָב.

כִּי, אֵיךְ הוּא נִהְיָה בְּרִסְלָב? הוּא
 קָלַט אֶת אָבָא שְׁלוֹ, אָבָא שָׁל
 ר' הִירֵשׁ לֵיב, הוּא הָיָה חֲסִיד
 אֶלְכָּסְנֵדֶר אוֹ מוֹדֵז"ץ, וְהוּא הָיָה
 מִחֲבִיא סֵפֶר מִתַּחַת לְגַמְרָא, זֶה
 הָיָה אוֹ "מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ" אוֹ
 "הַשְּׁתַּפְּכוֹת הַנֶּפֶשׁ", ר' הִירֵשׁ

לֵיב הָיָה בְּחוּר בֶּן 17, וְהִרְבֵּה
 אָמַר: כָּלֵם יִהְיֶה לָכֶם גִּיהֲנָם. הוּא
 הִפְחִיד אֶת הַתְּלָמִידִים. וְהוּא הָיָה
 תָּמִים, הוּא לָקַח אֶת הַכֹּל
 בְּרִצְיוֹנוֹת וְאָמַר 'אֲנִי כָּבֵד לֹא אֶצְאָ
 מִהַגִּיהֲנָם לְעוֹלָם, וְיִהְיֶה לִי גִיהֲנָם
 אֶפְלוֹ שָׁל מְלִיוֹן שְׁנָה, אוֹלֵי
 מְלִיאָרְד שְׁנָה', וְהוּא כָּבֵד נֶפֶל
 בְּכֶזֶה דְּכַדוּף שְׁכָבֵר הָיָה סִפְנָה
 לְחַיִּים שְׁלוֹ, כָּל זֶה הָיָה ר' הִירֵשׁ
 לֵיב כְּשֶׁהוּא עוֹד הָיָה בֶּן 17.
 פְּעַם הוּא רָאָה שְׂאֲבָא שְׁלוֹ
 מִחֲבִיא אֵיזָה סֵפֶר מִתַּחַת לְגַמְרָא,
 וְאַחֲרֵי שֶׁהוּא גּוֹמֵר אֶת הַגְּמְרָא
 הוּא מִחֲבִיא אֶת זֶה בְּתוֹךְ הָאָרוֹן
 בֵּין הַסְּפָרִים, מִחֲבִיא. אַז ר' הִירֵשׁ
 לֵיב עָקַב, הוּא הָיָה בְּלֵשׁ, הוּא
 לָמַד בְּלֵשׁוֹת, הוּא לָמַד לְהִיּוֹת
 בְּלֵשׁ שָׁל הַמְּשִׁטְרָה, אַז הוּא בְּלֵשׁ
 אַחֲרֵי אָבָא שְׁלוֹ, תִּפְסֵ אוֹתוֹ עַל
 חֵם, תִּפְסֵ אוֹתוֹ עַל חֵם, רָאָה
 אֵיפֹה הוּא מִחֲבִיא אֶת הַסֵּפֶר,
 פָּתַח אֶת הַסֵּפֶר, רָאָה "מְשִׁיבַת
 נֶפֶשׁ", שְׂאִין יָאוֹשׁ וְנִצָּא מִכָּל
 הַפְּגָמִים, וְצָרִיכִים לִיסַע לְאוּמָן...
 טוֹב, הוּא הָיָה [ג] בְּאֵיזָה כְּפָר
 שֵׁם, בְּמוֹדֵז"ץ / בְּאֶלְכָּסְנֵדֶר, אַז
 הוּא אָמַר לְאָבָא שְׁלוֹ שֶׁהוּא רוֹצֵה

יַעֲיֵדוּ בְּתוֹר אֲדָמוֹ"רִים שְׁכָל
הַבְּרִסְלָבִים זֶה קְבוּצַת מְרַגְלִים,
שֶׁהוֹלְכִים לְרוֹסְיָה לְמַסֵּר סוּדוֹת,
וְעַל יְדֵי זֶה הַבְּנִים שְׁלָהֶם יִפְסִיקוּ
לְלַכֵּת לְרוֹסְיָה, כִּי הַבְּנִים שֶׁל כָּלֶם
הָיוּ עוֹבְרִים אֶת הַגְּבוּלוֹת
וְעוֹזְבִים אֶת הַבְּתִים, [הַבְּנִים] שֶׁל כָּל

הָאֲדָמוֹ"רִים, לֹא הָיָה אֲדָמוֹ"ר
שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ בֶּן בְּרִסְלָב, זֶה הָיָה
הַמְצָב בְּשַׁנַּת תר"צ, הוּא (- ר' הִרְשֵׁי
לִיב) הַתְּקָרֵב כְּכֹר בְּשַׁנַּת תר"פ,
בְּתַרפ"ב הוּא כְּכֹר הַגִּיעַ לְאוֹמֵן
אִיךְ שֶׁנִּגְמְרָה מִלְחַמַת הָעוֹלָם
[הַרְאֵשׁוּנָה], וְהִחְלִיטוּ כָּלֶם לְסַפֵּר
שָׁהֶם (- אֵילוּ הַחוּצִים אֶת הַגְּבוּל מִפּוֹלִין לְרוֹסִיָּה
לְהַגִּיעַ לְאוֹמֵן, שֶׁהֶם) מְרַגְלִים...

אֲזָר' יִצְחָק בְּרִיִּטְעֵר זֶה הָיָה
יַעֲקֹב זִיטוֹמִיר אֹו וְעֵלְוִיל
זִיטוֹמִיר קָרְאוּ לוֹ וְעֵלְוִיל, הֶם
עָשׂוּ תַקְנָה [שְׁבַמְקוֹם לְנוֹסוּעַ לְאוֹמֵן]
שֶׁלּוֹמְדִים שְׁנֵי דְפִים לְקוֹטֵי
מוֹהֲר"ן וְאַרְבַּע דְפִים לְקוֹטֵי
הַלְכוֹת, וּבְזָה נִהְיָה הַתְּקוּן. אֲזָר'
הִירֵשׁ לִיב שֶׁהִיאֲרָצִיִּט שֶׁלּוֹ זֶה
יוֹם שְׁנֵי בְלִילָה שָׂאֵל אִם זֶה נִכּוֹן,
אִם ר' יִצְחָק בְּרִיִּטְעֵר מוֹכֵן
לְהוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַגְּהֵנָם, הוּא בָּא

לִיסַע לְוֹרְשָׁה — לְלַמֵּד בִּישִׁיבָה
בְּוֹרְשָׁה, הַתְּכַנִּית שֶׁלוֹ הָיָה לְלַמֵּד
בְּבְרִסְלָב. הָיָה ר' אֶלְחָנָן סְפֵקְטוֹר,
הָיָה לוֹ יִשִׁיבָה, הָיָה יִשִׁיבַת
בְּרִסְלָב [בְּוֹרְשָׁה], הָיָה שֵׁם שְׁבַע
בְּחוּרִים אוֹלֵי, בְּוֹרְשָׁה, וְהוּא נִסַּע
לְוֹרְשָׁה.

וּבְרִיִּי כִכְשֶׁהוּא הַגִּיעַ לְוֹרְשָׁה אֲזָ
הוּא פָּגַשׁ אֶת ר' יִצְחָק
בְּרִיִּטְעֵר, אוֹלֵי הוּא פָּגַשׁ אוֹתוֹ
בְּלוֹדֶז', יָכוֹל לְהִיּוֹת שְׁבָלוֹדֶז'
הוּא פָּגַשׁ אוֹתוֹ, וְהוּא (- ר' יִצְחָק
בְּרִיִּטְעֵר) אָמַר לוֹ שֶׁעָשׂוּ תַקְנָה "לֹא
לִיסַע לְאוֹמֵן", יֵשׁ תַקְנָה חֲדָשָׁה
לֹא לִיסַע לְאוֹמֵן, כִּי שְׁנֵי בְּחוּרִים
נִרְצָחוּ, הֶם עָבְרוּ אֶת הַגְּבוּל בְּלֵי
זְהִירוֹת, וְכָל הָאֲדָמוֹ"רִים [אִמְרוּ
שֶׁאִסוּר לְהַסְתִּיךְ וְלַעֲבוֹר אֶת הַגְּבוּל, כְּדִי לְהַגִּיעַ
לְאוֹמֵן], כִּי כָּל הַבְּנִים שֶׁל
הָאֲדָמוֹ"רִים נִהְיוּ בְּרִסְלָבִים, כִּי
כָּלֶם חִפְּשׂוּ אֶת הָאֲמַת, אֲזָ כָּל
הָאֲדָמוֹ"רִים נִהְיוּ בְּרִסְלָב, אֲזָ הֶם
אָמְרוּ שֶׁיִּלְכוּ לְמַשְׁטָרָה לְמַשְׁרֵד
הַבְּשָׁחוֹן לְרַמְטֵכ"ל וְיִגִּידוּ לוֹ
שְׁכָל הַבְּרִסְלָבִים זֶה מְרַגְלִים, הֶם
יַעֲיֵדוּ בְּתוֹר אֲדָמוֹ"רִים. (כָּל אֶחָד צָרִיךְ
לְהִיּוֹת אֲדָמוֹ"ר, זֶה הַמְּשָׁטָרָה שֶׁל שׁוֹבֵי בְּנִים...) וְהֶם

וְשָׁאַל אוֹתוֹ: ר' יִצְחָק בְּרִיִּיטְעֵר, תִּרְאֶה, אַתָּה אוֹמֵר לִי 'לְלַמַּד שְׁנֵי דָפִים בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן אַרְבָּעָה דָפִים לְקוּטֵי הַלְכוֹת', [ולא לנסוע לאומן], אִזּוּ בֵּא תִּכְתֵּב לִי כָּאֵן עַל פֶּתַח שְׂאֵתָה מִתְחַיֵּב לְהוֹצִיא אוֹתִי מִהֲגִיחָנָם וְאִזּוּ אֲנִי אֶעֱשֶׂה מַה שְׂאֵתָה אוֹמֵר. הוּא אָמַר: בְּשׁוּם אִפֵּן לֹא, אֲנִי לֹא יָכוֹל, מָה? ! אֲנִי יָכוֹל לְהוֹצִיא מִהֲגִיחָנָם? ! רַק רַבְּנֵנוּ יָכוֹל לְהוֹצִיא מִהֲגִיחָנָם! .
[אָמַר לוֹ ר' הִרְשֵׁ לֵיב:] אִם אַתָּה לֹא יָכוֹל לְהוֹצִיא מִהֲגִיחָנָם אִזּוּ מַה אַתָּה אוֹמֵר לִי לֹא לִיסַע לְאוּמָן, אַתָּה לֹא יָכוֹל לְהִגִּיד לִי לֹא לִיסַע לְאוּמָן.

לְגַבּוּל אֵיזָה עֲשָׂרִים בַּחוּרִים, אוֹלֵי עֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ, וּלְכֹלָם הָיָה פֶּסְפּוֹרֵט חוּץ מִמֶּנּוּ, וְזֶה הָיָה 12 בְּלִילָה, וְלֹא הָיָה [בַּגְּבוּל] תִּשְׁמַל [ותאורה],⁸ אִזּוּ הַשּׁוֹמְרֵי גְבוּל [גילו אותם חוצים מברחים את הגבול, ועצרו את כולם ובקשו מהם דרכונים, וכולם הביאו להם] אִזּוּ הוּא [- ר' הִרְשֵׁ לֵיב, שלא היה לו דרכון] נִתָּן לָהֶם תְּקוּן הַכְּלָלִי כְּזֶה גְדוּל בְּגָדָל הַפֶּסְפּוֹרֵט, אִזּוּ הֵם לְקַחוּ אֶת זֶה בְּשִׂמְחָה וְרִקְדוּ עִם זֶה, אֵיזָה שִׂמְחָה הָיָה שֶׁהֵם קִבְּלוּ תְּקוּן הַכְּלָלִי, הִתְחִילוּ לְהִגִּיד תְּקוּן הַכְּלָלִי עַד הַבְּקָר...
בְּבֶכַח ר' מַגִּיעַ הַקָּצִין, הוּא אָמַר: אֲנִי קָצִין יְהוּדִי וְעָלִי לֹא תַעֲבֹדוּ, אֲנִי יְהוּדִי, אֲנִי יוֹדַע אֶת כָּל הַסּוּדוֹת שְׁלַכְכֶם. כִּי הֵם אָמְרוּ שֶׁהֵם חֲבָרִים שְׁל... וְהִלְכוּ הַבֵּיתָה וְהִתְבַּלְּבוּ בַּשְּׂבִילִים, אִזּוּ אֵיךְ הִגַּעְתֶּם לְגַבּוּל? אָמְרוּ: לֹא, הִתְבַּלְּבַלְנוּ, כַּמֶּפֶה הִתְבַּלְּבַלְנוּ, הִסְתַּכַּלְנוּ בַּמֶּפֶה... וְהוּא אוֹמֵר: אַתֶּם כָּלְכֶם בְּרִסְלָב, אֲנִי יוֹדַע שְׂאֵתֶם בְּרִסְלָבֵעַר. אֵיךְ הוּא יוֹדַע

וְלֹא הָיָה לוֹ (- לר' הִרְשֵׁ לֵיב) עוֹד פֶּסְפּוֹרֵט, כִּי הוּא עָלָה עַל הָאֲנִיָּה שׁוּם פֶּסְפּוֹרֵט לֹא הָיָה לוֹ, הוּא אָמַר: לֹא צָרִיךְ פֶּסְפּוֹרֵט. יֵשׁ שִׁיר "בְּלֵי פֶסְפּוֹרֵטִים, בְּלֵי וַיִּזוֹת, בְּלֵי רְשִׁיוֹנוֹת, בְּלֵי פֶסְפּוֹרֵטִים, בְּלֵי דְרָכּוֹנִים", הָיָה שֶׁר אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה כָּל יוֹם, וְאָמַר: אֲנִי עוֹבֵר אֶת הַגְּבוּל בְּלֵי פֶסְפּוֹרֵט. טוֹב, הִגִּיעוּ

מוראי מקומות והערות

טיל - פֶּצֵץ אֶת הַחֲשֵׁמֶל, פְּתִיאֵם נֶפֶל טִיל אִזּוּ הוּא פֶּצֵץ אֶת הַחֲשֵׁמֶל, לֹא הָיָה חֲשֵׁמֶל...)

⁸ (אִזּוּ הָיָה אֵינֶט לִיבְרָמֵן שֶׁר הָאֻצֵּר הוּא לֹא נִתָּן תְּקַצִּיב לַחֲשֵׁמֶל, אִי אֲפֻשֶׁר הָיָה, גַּם כֵּן נֶפֶל שֵׁם אֵיזָה

הַבָּאָה אִם אֲנִי תּוֹפֵס אֶתְכֶם — זֶה מְאַסֵּר עוֹלָם, אֲנִי לֹא מְקַבֵּל אֶת הַתְּרוּצִים הָאֵלֶּה. אֲבָל הָרְאוּ לוֹ אֶת הַמַּפָּה שְׁזָה לַיָּד הַגְּבוּל, הוּא אוֹמֵר שֶׁהוּא לֹא מִבֵּין בְּמִפּוֹת וְיוֹתֵר לֹא לְהִרְאוֹת לִי מִפּוֹת. אִזּוֹ כָּלֵם עָזְבוּ, וּמַעֲשָׂרִים וְחֲמֵשׁ בַּחֲנֻרִים נִשְׁאַרוּ חֲמֵשָׁה, (ובתוכם ר' הירש לייב), אָמְרוּ: 'אֲנַחְנוּ נַעֲבֹר אֶת הַגְּבוּל הַלָּאָה עוֹד פַּעַם, פַּעַם שְׁנִיָּה'.

וְאִי זֶכְרָם שְׁנִיָּה שֶׁהוּא עוֹבֵר אֶת הַגְּבוּל אִזּוֹ שְׁנֵי חֻבְרָה נִרְדְּמוּ לוֹ, הֵם נִרְדְּמוּ לוֹ עַל הַגְּבוּל, וְעוֹבְרִים פְּטְרוּלִים, קוֹרְאִים לְזֶה (- לשומרי הגבול) פְּטְרוּלִים, עוֹבְרִים פְּטְרוּלִים, |⁹ אִזּוֹ בְּקִצּוֹר אִזּוֹ לֹא רָאוּ אוֹתָם, וְזֶה הָיָה הַנֶּס הַכִּי גָדוֹל, שֶׁהֵם שָׁכְבוּ מִ-00:00 וּבִ-16:00 אַחֲרֵי הַצְּהָרִים הַתְּעוֹרְרוּ, וְאָמְרוּ "וַיִּבֵּן אֵיךְ אֵין דֵּי וְעֵלֵט", הֵם לְמַדּוֹ סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת סְפוּרֵי א', כָּל הַחֲלוּם הָיָה

שֶׁהֵם בְּרִסְלָכְעֵר? כִּי אֶחָד נָתַן לָנוּ תְּקוּן הַכְּלָלִי, אִזּוֹ סִימָן שֶׁאַתֶּם כָּלְכֶם בְּרִסְלָכִים.

אִזּוֹ הָיָה לוֹ נֶס גָּדוֹל הוּא אוֹמֵר, כִּי אִם הוּא לֹא הָיָה נוֹתֵן אֶת הַתְּקוּן הַכְּלָלִי אִזּוֹ זֶה נִקְרָא שֶׁהוּא בְּלִי תְּעוּדוֹת, וְאִם הוּא בְּלִי תְּעוּדוֹת אִזּוֹ הוּא מְרַגֵּל, אִזּוֹ יִשָּׁר לְוִקְחִים אוֹתוֹ לְצַד וְיוֹרִים בּוֹ, בְּזִכּוֹת שֶׁהוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי... [הוא ניצל], תְּמִיד לְתַת תְּקוּן הַכְּלָלִי כְּשֶׁעוֹבְרִים אֶת הַגְּבוּלוֹת, תִּזְכֹּר, אִזּוֹ בְּזִכּוֹת שֶׁהוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי אִזּוֹ לֹא הִרְגוּ אוֹתוֹ, הָיוּ צְרִיכִים לְהִרְגוֹ אוֹתוֹ, כִּי אִם אֵין לוֹ תְּעוּדוֹת סִימָן שֶׁהוּא מְרַגֵּל, בְּזִכּוֹת שֶׁהוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי זֶה מַה שֶׁצְּרִיכִים לְתַת בְּגָבוּל — רַק תְּקוּן הַכְּלָלִי, אִזּוֹ הוּא נָתַן תְּקוּן הַכְּלָלִי אֲנַחְנוּ לֹא נִהְרַג אוֹתוֹ, אֲנִי עֲכָשִׁיו מְשַׁחֵר אֶת כָּלְכֶם. הוּא (- אולי הכוונה למפקד שהציל אותם) הָיָה גַם כֵּן מְרַגֵּל, גַם כֵּן מְרַגֵּל, סוֹכֵן כְּפוֹל, הוּא הָיָה סוֹכֵן כְּפוֹל. וְהוּא אָמַר: פַּעַם

מֵרֵא מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אַתֶּם שׁוֹכְבִים פֹּה עַל הַגְּבוּל? אָמְרוּ: אֲנַחְנוּ כְּבָר מֵתִים, אֲנַחְנוּ כְּבָר אַחֲרֵי הַמְּנוֹת, אֲנַחְנוּ בְּרִסְלָכִים... אַה, אַתֶּם בְּרִסְלָכִים, בְּסִדֵּר.

⁹ (ראש הפטרוילים עבר עם טומיגן, הָיָה לוֹ M-16, וְהוּא פִּתְאֵם הוּא רוֹאָה שְׁנַיִם שׁוֹכְבִים עַל הַגְּבוּל, שְׁנַיִם שׁוֹכְבִים עַל הַגְּבוּל, (וְהוּא שׁוֹאֵל אוֹתָם): מַה

לְאַיִפָּה אַתֶּם נוֹסְעִים, אֲנַחְנוּ טְעִינוּ בְּדַרְכֵיכֶם, קִבְּעֵנוּ לְלֶכֶת... וְהִתְבַּלְבַּלְנוּ... טוֹב, הוּא לְקַח אוֹתֶם עַל הַעֲגָלָה, אָמַר אֲנִי אֶקַח אֶתְכֶם פֹּה לְכַפֵּר הַקְּרוֹב, הִגִּיעוּ לְכַפֵּר, רְאוּ אֵת כָּלֶם [- הַמְבַרֵּיחַ עִם שְׂאֵר הַקְּבוּצָה שֶׁהִלְכָה כְּשֶׁהַבְּחֻרִים נִרְדְּמוּ עַל הַגְּבוּל] מִחֲפִים לָהֶם, אָמְרוּ נִחַפָּה לָהֶם 24 שָׁעוֹת, אִם הֵם לֹא יִגִּיעוּ סִימָן שֶׁהֵם כָּבֵר בְּגֵן עֵדֶן, הֵם כָּבֵר בְּעוֹלָם הַבָּא. חֲכֹו לָהֶם 24 שָׁעוֹת, וְהֵם הִגִּיעוּ.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַר תְּפִלַּת מַעְרִיב אוֹר לְיוֹם שְׁלִישִׁי לַיַּל כ"ג מִרְחֲשׁוֹן חֲנִי שָׁרָה

כָּל הַפְּנִים וְהַבְּנוֹת שׁוֹבְרִים אֶת הַשְּׂיֹמִי. בְּחֶרֶן הָיָה הַמֶּזֶן שְׂיֹמִי, לְכֵן אֶלְיַעֲזָר לֹא רָצָה לְלַכֵּת לְחֶרֶן. כָּל אֶחָד צָרִיף לְשֹׁבֵר אֶת הַשְּׂיֹמִי שְׁלוֹ. רִבְקָה הִיָּתְהָה הַבַּת הַיְחִידָה הַכְּשָׁרָה, אוֹמֵר

עַל סְפוֹר א', הֵם רַק חָלְמוּ עַל סְפוֹר א' וְכִשְׁהִתְעוֹרְרוּ ב־16:00 אַחֲרֵי הַצְּהָרִים וְאָמְרוּ "וַיִּבֶן אֵיךְ אֵין דִּי וְעֵלְט", זֶה בְּאַיִדִישׁ "איפה אני בעולם". אָמְרוּ: אַתֶּם עַל הַגְּבוּל, נִרְדַּמְתֶּם, אֲכַלְתֶּם דְּגִים מְלוּחִים, לְכֵן לֹא מִחְלָקִים דְּגִים מְלוּחִים כְּאֵן רַק פִּיצוֹת מִחְלָקִים, כִּי מִי שְׂאוּכַל דֶּג מְלוּחַ הוּא נִרְדָּם ל־24 שָׁעוֹת, הֵם גַּם שָׁתוּ וּוְדָקָה, ^[10] [הַמְבַרֵּיחַ אָמַר: שְׂאֵם הֵם לֹא יִתְעוֹרְרוּ, הוּא מִמְשִׁיךְ לֵלֶכֶת וּמִשְׁאִיר אוֹתֶם שֵׁם, כִּי כָל שְׁנֵיהֶם שֵׁם שֵׁם זֶה סַכַּת מוֹוֹת, וְר' הִירֵשׁ לֵיב אָמַר שֶׁהוּא נִשְׂאֵר אִיתֶם עַל הַגְּבוּל עַד שֶׁהֵם יִתְעוֹרְרוּ, וְכִשְׁהֵם הִתְעוֹרְרוּ הוּא הִתְקַדֵּם אִיתֶם לְתוֹךְ רוּסִיָּה].

וְאֵז הוּא (- ר' הִירֵשׁ לֵיב) יָדַע כִּמְהָ מְלִים בְּרוּסִית, אֵיךְ שֶׁהוּא רוֹאֵה אוֹתֶם [מִתְעוֹרְרִים, וְהֵם כִּבֵּר הָיוּ עַל הַגְּבוּל בְּצַד הַרוּסִי] הֵם הִתְקַדְּמוּ אֵיזָה מְטֵר הוּא רֹאֵה עֲגָלָה עִם סוּסָה, (יֵשׁ שִׁיר "עֲגָלָה עִם סוּסָה", הוּא שִׁיר אֶת הַשִּׁיר "עֲגָלָה עִם סוּסָה עֶפְרָה בְּרִיחַ..."), הוּא רֹאֵה עֲגָלָה עִם סוּסָה, הוּא שְׂאֵל:

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

אֲנַחְנוּ נִתְחִיל לְחַלֵּק וּוְדָקָה בְּעֶזְרַת ה', עֲכָשִׁיו אֲנַחְנוּ רַב מִחְלָקִים בְּקִבּוּץ קוֹלָה, אֵז הֵם שָׁתוּ וּוְדָקָה עַל הַגְּבוּל, זֶה מִמֵּשׁ זֶה בְּרִיא מְאוֹד, וְנִקְא לְשִׁתוֹת אֶת זֶה עַל הַגְּבוּל, וְאֵז נִרְדַּמְסִים ל־24 שָׁעוֹת).

¹⁰ (הֵם הָיוּ בְּמִסְבָּה, בְּמִסְבָּה חֲלָקוּ וּוְדָקָה, אֵז הֵם לְקַחוּ אֶת הַוְּדָקָה, כִּשְׁהֵם עָבְרוּ אֶת הַגְּבוּל לְאוּמָן נִשְׂאֵר לָהֶם כִּמְהָ בְּקִבּוּקֵי וּוְדָקָה, הֵם שָׁתוּ אֶת כָּל הַוְּדָקָה הֵם שָׁתוּ, זֶה דְּבַר טְעִים,

בְּשִׁטְחִים עַד הַיּוֹם. בַּת שְׁמִינִיָּה
הַבֵּיתָה אַחֲרֵי הַשְּׁקִיעָה, קוֹשְׁרִים
אוֹתָהּ לַגָּדָר עִם סְמֶרְטוּט בְּפֹה,
שֶׁלֹּא יִשְׁמְעוּ אֶת הַצְּעָקוֹת שְׁלֶה.
וְהִיא בְּקוֹר בְּשִׁלְג, בְּגִשְׁם הַשׁוֹטֵף,
לֹא מְשַׁנֶּה לְאַף אֶחָד. כִּכָּה כָּל
אַחַת שְׁמֵאֲחֶרֶת חֲמֵשׁ דְּקוֹת אַחֲרֵי
הַשְּׁקִיעָה, מְקַבֶּלֶת מְכוֹת רִצָּח.

הָיָא [רַבְקָה] אוֹמֶרֶת אֲנִי צְרִיכָה
לְרוּץ הַבֵּיתָה, אִם אֲנִי יָבוֹא

אַחֲרֵי הַשְּׁקִיעָה יִקְשְׁרוּ אוֹתִי
לַגָּדָר, יִשְׁמְעוּ לִי סְמֶרְטוּט בְּפֹה,
יִתְנוּ לִי מְכוֹת רִצָּח. אָבֵל בְּשִׁבְלֶךְ
אֲנִי נִשְׁאַרְת כָּאֵן. כִּי אֲלִיעֶזֶר אָמַר
אֲנִי יִגִּיד לָהּ "הַגְּמִיאֲנִי נָא מֵעַט
מִיָּם" (בְּרֵאשִׁית כ"ד י"ז), טְפֹלָה רַק
טְפֹלָה, אִם הִיא תָּבִיא לְכָל
הַגְּמִלִים סִימָן שֶׁ"אַתָּה הַכַּחֲתָ"
(שָׁם י"ד).

כִּי אֲשֶׁה צְרִיכָה תָּמִיד לְתַת פִּי
שְׁנַיִם. מִבְּקָשִׁים כּוֹס, תָּבִיאִי
שְׁתֵּי כּוֹסוֹת, לְהִבִּיא כּוֹס מִיץ,
שְׁתֵּי כּוֹסוֹת מִיץ, לְהִבִּיא
קְנִידָלָאָךְ לְהִבִּיא מְנֹדְלָאָךְ,
לְהִבִּיא קְרַעֲפֹלָאָךְ לְהִבִּיא
בְּלִינְצֵעִס. כָּל שְׁבַת צְרִיכִים – כָּל
אֲשֶׁה צְרִיכָה לְהַכִּין בְּלִנְצֵעִס,

רַש"י. כָּלֵם יִלְמְדוּ אֶת הַפְּרָשָׁה
עִם הַרַש"י, גַּם בְּנִים, גַּם בְּנוֹת.
וְאֲלִיעֶזֶר אָמַר אֲנִי לֹא יָכוֹל
לְמַצּוֹא סִכָּה בְּעֶרְמַת קֵשׁ, אֵיךְ
הוּא יִמְצָא אֶת הַבַּת הַכְּשֶׁרָה, אֵיךְ
הוּא יִמְצָא אוֹתָהּ? אֵיךְ הוּא יְכַרֵּר,
אֶת מִי הוּא יִשְׁאַל? אָמַר לוֹ
אַבְרָהָם "מִלְּאָכִי יִלְךְ לְפָנֶיךָ"

(שְׁמוֹת ל"ב ל"ד) "אוֹלֵי צ"ל: "יִשְׁלַח מִלְּאָכִי לְפָנֶיךָ"
(בְּרֵאשִׁית כ"ד ז'). תִּלְכוּ מִלְּאָכִים.

וְאֲזַלְעֶזֶר רָאָה שְׁהַמִּים עוֹלִים
לְקִרְאָתָהּ, הַבָּאָר הֵיטָה
עֲמָקָה שְׁבַע מְאוֹת מֶטֶר הַמִּים
עָלוּ לְבַד, וְהַכֹּד קִפְצָה מֵעֲצָמָה.
כְּתוּב בְּמִדְרַשׁ [-] אֵיךְ אֶפְשֶׁר
לְהַשְׁקוֹת עֲשָׂרָה גְּמִלִים? יִלְדָה
בַּת שְׁלוֹשׁ יָכוֹלָה לְהַשְׁקוֹת עֲשָׂרָה
גְּמִלִים? אֶלֶּא הַכֹּד קִפְצָה
מֵעֲצָמָה. וְהַגְּמֵל שׁוֹתָה שְׁלוֹשָׁה
יָמִים, בְּשִׁבִיל שְׁלוֹשִׁים יוֹם,
נִשְׁאַר רְבַע שְׁעָה [לְהַשְׁקוֹת אוֹתָם, כִּי
כְּתוּב:] "לְעֵת עֶרֶב" (בְּרֵאשִׁית כ"ד י"א). כִּי
צְרִיכִים לְבוֹא לְפָנֶי הַשְּׁקִיעָה.

פַּעַם מִי שֶׁהֵיטָה בָּאָה אַחֲרֵי
הַשְּׁקִיעָה, הֵיוּ קוֹשְׁרִים
אוֹתָהּ לַגָּדָר [שְׁמַחוּן לְבֵית] עִם
סְמֶרְטוּט בְּפֹה. כִּכָּה זֶה הַמְּנַהֵג

הַרוֹגִים, כְּמוֹ שֶׁהָיָה בְּצוּק אֵיתָן
אֶלֶף הַרוֹגִים בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, הִגְעֵנו
לְשִׁבַע עֶשְׂרֵה. אָבֵל יוֹתֵר כְּבֹר לֹא
יְהִיָּה. בְּזִכּוֹת שִׁילְכוּ עִם שְׁמֵלוֹת
אֲרָכוֹת, לֹא יְהִיָּה שׁוֹם הַרוֹגִים
יוֹתֵר. וְחֻמְשִׁים וְשִׁמוֹנָה אֶלֶף
בְּנוֹת קָבְלוּ וְעָשׂוּ רְשִׁימָה.

לֹא לְהִסְתַּכֵּל בְּאֵינְטֶרְנֵט, לְשֹׁבֵר
אֶת הַסְּמֵרְטֶפּוֹן וְהַשִּׁוּמִי, כֹּל
הַבְּחוּרִים שׁוֹבְרִים עֲכָשׂוּ אֶת
הַשִּׁוּמִי בְּרַגַע הַזֶּה.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַד תְּפִלַּת מַעֲרִיב אוֹר לְיוֹם חֲמִישֵׁי לַיִל י"ח מִדְּחַשְׁוֹן וַיֵּרָא

כִּי לְאַחַד גִּיד; "יְהִי שְׁמָה רַבָּא
מִבְּרַךְ לְעֵלָם וּלְעֵלְמֵי
עֵלְמֵיָא" בְּכֹל הַכַּח, שִׁישְׁמְעוּ אֶת
זֶה עַד אוֹמֵן, וְכֹל הָאֲמִנִים צְרִיכִים
לְהִיּוֹת - לְשִׁמְעַ עַד אוֹמֵן.

בְּזִכּוֹת שֶׁהַבְּנוֹת שׁוֹמְרוֹת אֶת
הַצְּנִיעוּת, שָׂרְפוּ אֶת כָּל
הַשְּׁמֵלוֹת הַקְּצָרוֹת אִז מִחֲזִיקִים
[בַּעֲוָה] כְּבֹר חֲמֵשׁ יָמִים מִצְּמֵד.
אֲמָנָם שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה הַרוֹגִים, כְּנֶגֶד

שִׁיְהִיָּה לְכֹל הַצְּבוּר לְאֶלֶף אִישׁ,
יֵשׁ כָּל שַׁבַּת אֶלֶף אִישׁ. וְכֹל בַּת
צְרִיכָה לְהִכִּין בְּלִינְצָעִים, וּלְשֹׁבֵר
אֶת הַשִּׁוּמִי שְׁלָה, וּלְלַכֵּת עַד
הַקְּרִסֵּל.

כִּי יוֹם נְהַרְגִים עֶשֶׂר חֲזִילִים
עֲכָשׂוּ, לְצַעֲרָנוּ זֶה הַכֹּל כִּי
עַדִּין לֹא כָלָם הֵאָרִיכוּ אֶת
הַשְּׁמֵלוֹת. כֹּל בַּת צְרִיכָה לְהֵאָרִיךְ
אֶת הַשְּׁמֵלוֹת עַד הַקְּרִסֵּל, אִז יֵרָאוּ
שְׁשׁוֹם חֲזִיל לֹא יְהָרֵג. וְנִזְכָּה
לְגֵאֵלָה הַשְּׁלָמָה בְּמַהְרָה בְּיַמֵּינוּ
אָמֵן!

שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר לְאַחַד תְּפִלַּת מַעֲרִיב אוֹר לְיוֹם שְׁשֵׁי לַיִל י"ט מִדְּחַשְׁוֹן וַיֵּרָא

אִז תְּפִלַּת מְנַחֵה [בַּעֲרִיב שַׁבַּת] מְחַר זֶה
אֲרַבַּע, קְבֵלַת שַׁבַּת בְּאֲרַבַּע,
מִדְּלִיקִים גְּרוֹת בְּאֲרַבַּע, שִׁבַּע כְּבֹר
נְהִיָּה אַחְרֵי שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם - אַחְרֵי
מַעֲרִיב.

בְּזִכּוֹת הַבְּנוֹת הַצְּדִיקוֹת שֶׁל
שׁוֹבּוּ בָּנִים שְׁמֵאֲרִיכוֹת
אֶת הַשְּׁמֵלוֹת, אִז אֵין לִי פֶה אֶלֶף

כִּי בְּכֹל הַשְּׂוֹמִים רוֹאִים תְּמוּנוֹת תּוֹעֵבָה, פְּרִיצוֹת נוֹרָאָה. שְׂבַעַה מְדוּרֵי גִיְהֵנוּם לֹא יִכְפְּרוּ עַל כָּל תְּמוּנָה שְׂאָדָם רָאָה בְּאֵיזָה שְׂוִימִי, לֹא יַעֲזֹר שׁוּם שְׂבַעַה מְדוּרֵי גִיְהֵנוּם וְלֹא בַתְּחִיתִית הַמֵּתִים, לְעוֹלָם הֵם לֹא יֵצְאוּ מִהַגִּיְהֵנוּם, גַּם לֹא בַתְּחִיתִית הַמֵּתִים.

כָּל מִי שֶׁעוֹד יֵשׁ לוֹ שְׂוִימִי, שֵׁיִשְׁבֵּר אֶת זֶה מִיַּד עֲכָשׁוּ תוֹף חֲמֵשׁ דְּקוֹת, יִקַּח פְּטִישׁ יִנְתֵּן אֶת זֶה. כִּי זֶה אֶסוּר דְּאוֹרֵייתָא, זֶה הַשְּׂטֵן בַּעֲצָמוֹ. בְּרַגַּע שֵׁיִשְׁבְּרוּ אֶת כָּל הַשְּׂוִימִים וְהַבְּנוֹת תִּלְכְּנָה בַשְּׂמָלוֹת אַרְכּוֹת עַד הַקְּרָסֶל, תָּבוֹא הַגְּאֹלָה הַשְּׁלֵמָה וְיָבֵא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!

שְׁנֵי לוחות הַבְּרִית שְׂזָה גִימְטְרִיא שֶׁל "בְּרֵאשִׁית" בְּרֵאשִׁית זֶה שְׁנֵי לוחות אֲבָנִים, כִּי כָּל לוח זֶה שֶׁשׁ עַל שֶׁשׁ. כָּל זֶה לְמַדְּנֵנוּ בַתּוֹרָה ל"ח, עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת זֶה שֶׁשׁ עֲשָׂרָה, הַמְּסַפֵּר שֶׁשׁ עֲשָׂרָה זֶה הַמְּסַפֵּר הַכִּי חֲשׂוֹב שֵׁיִשׁ בְּכָל הַדּוֹרוֹת וְלִכֵּן בְּדִיוֹק שֶׁשׁ עֲשָׂרָה.

אִם הַבְּנוֹת יִשְׁרְפוּ אֶת כָּל הַשְּׂמָלוֹת, אֶת כָּל הַחֲלָצוֹת הַצְּמוּדוֹת עִם הַפְּתוּבִים, שׁוּם חֵיל לֹא יִהְרֵג! כְּמוֹ בְּמַלְחַמַת מְדִינָה, "אֶלֶף לְמִטָּה אֶלֶף לְמִטָּה" (בַּמְדָּבָר ל"א ד) שׁוּם חֵיל לֹא נִהְרֵג. אִזּוֹ שֶׁם הָיָה מִלְּיוֹנִים כְּחוֹל הַיָּם וְיֵצְאוּ רַק שְׁתֵּים עֲשָׂרָה אֶלֶף, וְשׁוּם חֵיל לֹא צָרִיךְ לְהַהֲרֵג. זֶה תְּלוּי רַק בַּצְּנִיעוּת שֶׁל הַבְּנוֹת. וְשֶׁהַבְּנִים יִשְׁבְּרוּ אֶת כָּל הַשְּׂוִימִים שְׁלֵהֶם.

שיעור יום חמישי כז תשרי תשפד למפעל התורה.

שיעור שני סיום מסכת גיטין

מספיק שהיא שורפת את האוכל, אבל ר' עקיבא אומר אפילו [מצא אחרת] נאה הימנה, איך הוא רואה בכלל אשה אחרת? לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, שקר

פי' על גיטין, עכשיו אנחנו לומדים שיש שלוש שיטות [מתי מותר להתגרש] בית שמאי אומרים ערוות דבר, רק אם מצא בה ערווה, בית הלל אומרים

שאנשים רואים אשה אחרת
 אז נהיה כל החורבנות, לכן יש
 מלחמות גם כן, כיון שאדם רואה
 אשה אחרת, כתוב וראית בשביה
 אשת יפת תואר, אם ראית אתה
 אבוד, אז אם אדם מסתכל ורואה
 אז הוא כבר אבוד, ואז באים כל
 הפרוענויות, כל המלחמות.

ובל המגרש אשתו ראשונה
 אפילו המזבח, האשה זה
 מזבח, מוריד עליו דמעות.
 "וְזֹאת שְׁנֵית תַּעֲשׂוּ פְסוּת דְּמָעָה
 אֶת-מִזְבַּח ה' בְּכִי וְאֲנָקָה מֵאֵין
 עוֹד פְּנוֹת אֶל-הַמִּנְחָה וְלִקְחַת
 רִצּוֹן מִיְדְּכֶם" (מלאכי ב, יג), כל זה
 סוף מלאכי, כי אומר [מבאר נבואה זו
 שאמר מלאכי, על זה שכשחזרו עם ישראל מבבל
 לבנות את בית המקדש השני, אומר] המדרש
 רבה א' י"ח שכולם [כל הנשים] היו
 שחורות כמו כושיות [מרוכ מאמץ],
 המדרש רבה מביא שכולם היו
 שחורות מהפיח, הם עבדו בפּיח,
 אז מה זה בכי ואנקה? שכל
 הנשים הלכו [והקיפו את המזבח] ואמרו
 הבעלים גירשו אותנו¹¹, הם -)

החן והבל היופי, [ר' עקיבא אומר שאדם
 כזה הוא] מנוול גמור, רשע מרושע,
 צריך להכות אותו, [כי זה לאו גמור, ועליו
 נותנים מלקות], זה שהוא מחפש נאה,
 אז גם השנייה לא תעזור לו, [כיון
 שהוא הולך אחרי עצת יצריו], אחרי חודש
 הוא יחפש שלישית, השלישית
 גם לא יעזור לו יחפש רביעית,
 גם זה לא יעזור לו, יחפש
 חמישית, זה לא יגמר לעולם,
 לפי ר' עקיבא מדברים פה ברשע
 מרושע מנוול פושע גמור, אבל
 מה אפשר לעשות, אם הוא כזה
 פושע אסור בכלל לחיות איתו,
 להיפך, היא צריכה לגרש אותו,
 לא הוא היא צריכה לגרש אותו,
 [כלומר זה שר' עקיבא אומר שיכול לגרש אם מצא
 אחרת, הוא לטובת אשתו, שאם הוא כזה בעל פושע
 לטובתה שיתגרשו].

עבשי ואנחנו עוברים כאן [להמשך
 הגמרא], שאדם שמגרש את
 אשתו הראשונה מזבח מוריד
 דמעות.
 וזה כל החורבנות כל הגלויות,

❁ מראי מקומות והערות ❁

פני הנשים מן השמש והניחו אותן והלכו להם ונשאו נשים עמוניות והיו מקיפות את המזבח ובוכות, הוא

¹¹ מדרש רבה בראשית פרשה יח פסקה ה
 אמר רבי חגי בשעה שעלו ישראל מן הגולה נתפחמו

הכי חזקה, אייר סיון תמוז אז השמש הכי חזקה, ואז הם הלכו.

[לשון המדרש:] אמר ר' חגי בשעה שעלו ישראל מהגולה כל

הנשים נהפכו לכושיות, נהפכו לשחורות מהשמש, הם התחילו ללכת ביי"ב ניסן בשמש הלוהטת, הלכו 18 יום עד ל' ניסן, ועוד אייר סיון תמוז זה עוד 90, סה"כ 108 יום, הלכו בשמש הלוהטת, סחבו את החבילות, הגברים הלכו כמו אפנדים וכל הנשים נהפכו לכושיות, שחרו פניהם מן השמש, מה עשו [הבעלים]? הניחו אותם לקחו עמוניות צידוניות חיתיות, והנשים הלכו למזבח לבכות, הגברים עזבו אותנו, גירשו אותנו, נשארנו גלמודות, אלמנות בזויות, מושפלות.

ולבן אומר מלאכי: וזאת שנית תעשו, כסות דמעה את

הלכו לפי ר' עקיבא אפילו (הבעלים) מצא נאה הימנה, הם התחתנו עם מואביות עמוניות צידוניות חתיות.

אז כאן (במדרש רבה הנזכר) כתוב בפרשה י"ח שהנשים סחבו את החבילות, הלכו מבבל מחרן הלכו שלושה חודשים, בא' ניסן הוא (- עזרא) כינס את כולם ובי"ב ניסן התחילו ללכת, עשו ליל סדר באמצע הדרך והגיעו בא' אב אז מי"ב ניסן זה 18 יום ואחרי זה אייר סיון תמוז זה עוד 90 יום, 90 ועוד 18 הלכו 108 יום, הלכו ברגל 108 יום, זה בסך הכל 17 ימי הליכה עם סוס עם חמור, אז [במשך כל הזמן הארוך הזה] הנשים סחבו את החבילות, והגברים הלכו כמו אפנדים, כמו שייח'ים, והנשים והתינוקות סחבו את החבילות, ונהיו שחורות מהשמש, זה השמש

מראי מקומות והערות

הפעם הראשונה שנכשלו בעוון זה, אלא הוא שני לחטא פעור שחטאו בשיטים: (ב) ועל כן כשיפנו הגברים לה' בתפילה, אומר ה', מי יקבל תפילה מכם: (ג) שעל ידי שהתאמצו הנשים וסחבו כל הרכוש לבעליהן עד שניטל מהם יופיהם, מגרשים אותם:

שמלאכי אומר (שם) וזאת שנית תעשו שנייה, לשטים (א). כסות דמעה את מזבח ה' בכי ואנקה, אמר הקב"ה (ב) מאן קביל מהם בכי ואנקה משגולת וחמסת ונטלת יפיה ממנה (ג) אתה משלחה, אתמהא. ביאור: (א) כלומר שעוון זה שיגרשו נשותיהם, אינו

מזבח ה' בכי ואנקה, חמסת את יופיה אתה חמסת את היופי שלה, ה' בורא את האשה יפה ונחמדה שזה לא יהיה לאדם מידי ניסיונות, להיפך נותנים לו את האשה הכי יפה בעולם הוא עושה אותה שחורה, הוא עושה אותה מכוערת, הוא מענה אותה, היא נהיית הכי מכוערת, ואחרי זה הוא מגרש אותה, אתה עשית אותה מכוערת, אתה חמסת אותה, אתה גזלת אותה, ונטלת את יופיה, והפכת אותה מהכי יפה להכי מכוערת בעולם, ואחרי זה אתה אומר יש לי אשה מכוערת.

אז אומר המדרש רבה: גזלת אותה, וחמסת אותה, וכל מה שהיא נהיית מכוערת זה בגללך, ועכשיו אתה הולך לגרש אותה, אז תדע לך ---

ש כל זה, זה הסיום של גיטין, בכי ואנקה, שאם אדם מגרש את אשתו הוא אשם בגירושיה, הוא אומר היא משתגעת, היא ככה מבזה אותו, מקללת אותי, אתה מקללת אותה, אם היא מקללת אותך, אז [זה בגלל ש]אתה מקללת אותה, היא לא תקלל סתם, אשה אוהבת את בעלה, אתה מקללת אותה אז היא מקללת אותך בחזרה, אז תדע לך שכל מה שקורה זה רק אשמה שלך.

כל המגרש אשתו ראשונה [מזבח מוריד עליו דמעות], אז החרבת את המזבח, החרבת את בית המקדש, בית [של איש ואישה] זה בית מקדש, כל בית זה בית מקדש,

מזבח ה' בכי ואנקה, חמסת את יופיה אתה חמסת את היופי שלה, ה' בורא את האשה יפה ונחמדה שזה לא יהיה לאדם מידי ניסיונות, להיפך נותנים לו את האשה הכי יפה בעולם הוא עושה אותה שחורה, הוא עושה אותה מכוערת, הוא מענה אותה, היא נהיית הכי מכוערת, ואחרי זה הוא מגרש אותה, אתה עשית אותה מכוערת, אתה חמסת אותה, אתה גזלת אותה, ונטלת את יופיה, והפכת אותה מהכי יפה להכי מכוערת בעולם, ואחרי זה אתה אומר יש לי אשה מכוערת.

[ובן:] אתה אומר יש לי אשה משוגעת, למה היא משוגעת כי אתה שיגעת אותה, אשה לא משוגעת אשה, היא הכי נורמלית בעולם, יש לה בינה יתירה, היא יותר חכמה מהאיש, אבל אתה משגע אותה, כי אתה לא לומד, לא מתפלל, אז היא משתגעת, היא רק צריכה לשרת, את מי היא משרתת? חבית מעיים, אתה יושן טוב, אוכל

מעליבה אותך, אתה אומר היא העליבה אותי, אמרה לי מילה, מה אתה עשית, אתה התחלת!

אז, מזבח ה' בכי ואנקה, בכי ואנקה, אתה רואה את האשה בוכה, אז אל תלך לישיבה באותו יום, אתה רואה את אשתך בוכה, תשב, תפייס, תקריא לה משהו, תלמד משהו, תשמע איזה דיסק, איזה קסטה, איזה תפילה, 'אל תירא עבדי יעקב, כי גור אריה אתה', יש המון שירים עכשיו [במלחמה שפרתה בשמחת תורה] ששרים עכשיו במיוחד, תגיד איתה את כל התהילים, תגיד איתה פרק ג' וכ' ופ"ג.

אמרנו, בכי ואנקה, כל פעם שהאשה מורידה דמעה זה האיש אשם, עכשיו היא בוכה עכשיו, אז אל תלך לכולל באותו יום, אתה אשם שהיא בוכה.

בכי ואנקה, מאין עוד פנות אל המנחה, ה' לא מקבל שום תפילה, אם אשתך מורידה דמעה שום תפילה ה' לא מקבל, אומרת הגמרא בכתובות, שהיא (- אשת ר')

אם אתה מגרש את האשה [ונחרב הבית], אז אתה מחריב את בית המקדש.

תדע לך שברגע שאתה מעליב את אשתך, אז אתה החרבת את בית המקדש, המזבח מוריד דמעות, אם אתה פוגע באשתך, מבזה אותה, אומר לה טיפשה, אומר לה איזה מילה לא לעניין, אז המזבח מוריד דמעות, לא רק בגירושין, כבר לפני הגירושין, שאתה משפיל אותה, היא מושפלת, אתה בעצמך אשם בזה, אז אתה שכרת את המזבח, שכרת את בית המקדש, מזבח מוריד עליו דמעות.

וזאת שנית עשו, כסות דמעה את מזבח ה', המזבח בוכה, המזבח הרוס, בית המקדש שרוף, כי כל איש ואשה זה כרובים, זה כרובים על ארון הברית, אז איך אתה יכול לפגוע בכרוב השני, ובמקום להיות כרובים, אז אתם נהיים שונאים, נהיים עכברים, נהיים נחשים, אתה נהיית נחש, אז האשה גם נחש, אתה מעליב אותה אז היא

רחומי) הורידה דמעה, בום, כל הקומה [עליה ישב בעלה ר' רחומי] נשברה, [והוא מת], היא ישבה על הקומה השנייה (לכן לא צריך לגור בקומה שניה רק בקומה ראשונה), אז היא הורידה דמעה כל הקומה נשברה כל אחד יקרא את זה לבד בבית ב(ס"ג) (ג"ס) עמוד ב'¹².

אז בעזרת ה' לכל אחד יהיה שלום בית, וכל אחד יכבד את אשתו, זה הסיום של גיטין, שלא יהיה גיטין, ושמח באשת

נעוריק, ראה חיים, אז אומר ר' נתן תכניס בה חיים, ר' נתן אומר בהלכות פקדון ד', מה זה ראה חיים עם אשתך? מה תעשה איתה? חיים? תעשו כפים? תעשו טיולים? [לקוטי הלכות] חושן משפט הלכות פקדון ד', ר' נתן אומר מה זה ראה חיים עם אשה, מה הפרוש ראה חיים? תלמד איתה, תשיר איתה, תגיד איתה תהילים |¹³].

אז זה מה שמסביר ר' נתן כאן,

מראי מקומות והערות

אפשר לקבל רובים? [והאחראי] אומר: רגע, צריך עוד להתייעץ, אז כבר תביאו רובים, ככה הוא שואל שם את המנהל הראשית של המשטרה, יחלקו רובים? יחלקו כבר? אמרו שתתחילו לחלק, [והמפקד אומר:] חכה רגע, צריכים בישוב דעת, אנחנו לא יכולים סתם ככה, פה לא שובו בני משוגעים, פה זה אנשים נורמליים.

לקחו את כל הרובים מכל הקיבוצים, מכל המושבים, אין רובים, רובה אחד השאירו לקיבוץ שלם עם איזה 50 כדורים, עכשיו נכנסים 500, לבארי נכנסו 500 מחבלים, אי אפשר להתקרב, מי שהתקרב ישר ירו בו, אז שלושה חיילים החליטו לפרוץ את המחסומים, שלושה חיילים, כל יום מספרים עוד סיפור, שלושה חיילים הצליחו להיכנס שם לאיזה קיבוץ, עמדו בשער וירד במחבלים, ירו, והמחבלים יורים עליהם, והם יורים בחזרה, עד שכל המחבלים ברחו, ככה חיסלו איזה 15 מחבלים, אז המחבלים ברחו, [והמחבלים] יורים עליהם ולא פוגעים בהם, הם לא יודעים עד היום מדוע.

הם (- אותם שלושה) החליטו שהם הולכים להיכנס [להציל את הקיבוץ] נגד הצבא נגד המשטרה, הצבא לא מרשה, כי יש שם 500 מחבלים, מה אתה יכול

¹² כתובות טב, ע"ב
 פי הא דרב רחומי הנה שכיחי קמיה דרבא במחוזא הנה רגיל דהיה אתי לביתיה פל מעלי יומא דכפורי יומא חד משכתייה שמעתא הנה מסכיא דביתיהו השתא אתי השתא אתי לא אתא חלש דעתה אחית דמעתא מעינה הנה יתיב באיגרא אפחית איגרא מתותיה ונח נפשיה:

¹³ עכשיו [במלחמה] צריכים להגיד תהילים, בחורים הולכים (- נהרגים), בחורים יצאו להציל כולם נהרגו, כל אלה שהלכו להציל נהרגו, הצבא בכלל לא ניסה לגשת למקום, הקיבוץ מלא מחבלים, 1500 מחבלים, בבארי 500 מחבלים, ובכרם שלום 300 מחבלים, עמדו שלושה אנשים מול 300. [ולפי כן המדינה] לקחו להם את הרובים, הרי הציונים הם כאלה מטומטמים, הם כאלה רשעים, הם כאלה עמלקים, כל הציונים, ששלושה חודשים לפני שבת לקחו את כל הרובים, לקחו, לא השאירו שום, (רק) רובה אחד לקיבוץ, רובה אחד עם 50 כדורים, עכשיו אדם יש לו רובה אחד, מגיעים לו 300 מחבלים, אז הוא יורה כדור / שני כדורים, ויורים בו בחזרה, פשוט - כל הטבח בשמחת תורה היה, כי לא היה רובים, אין רובים, טוב [אז ביקשון]

נקרא את כל ההלכה, כי הגמרא שואלת אם נשים חייבות במזוזה, כתוב למען ירבו ימיכם, מה אשה לא צריכה לחיות? בזכות המזוזה אפשר לחיות, עכשיו אתה מעליב אותה, אז אתה מת גם כן, אתה חייב מיתה. כי על ידי המזוזה נמשך חיים ואריכות ימים, לכן צריך לעשות

וזה פירוש ראה חיים עם אשה אשר אהבת, הוא מביא כאן, ראה חיים, שאתה צריך ללמוד איתה, ולהתפלל איתה, ואם היא בוכה תישאר בבית קצת, אתה לא תעזוב אותה, אז כל זה מביא כאן ר' נתן, ¹⁴].

הג' הסעיף י"ח, נלמד סעיף י"ח פיקדון ד', עמוד 132¹⁵,

מראי מקומות והערות

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה לענין שהנשים חייבות במזוזה, דקתיב, למען ירבו וכו' גברא בעי חיי נשי לא בעי חיי בתמיה, הינו כי עקר החיים הוא חבור הגוף והנפש ועל פן עקר החיים באמת הוא פשטן שרין החיצוניות אל הפנימיות שהם בחינת גוף ונפש, שהיו בחינת מזוזה פנ"ל ועל ידי זה עקר השמירה פנ"ל. ועל פן שמור הוא בחינת נוקבא, בחינת מלכות פנ"ל, כי שם עקר השמירה, כי שם צריכין לשמור עצמו ביותר מאחיות החיצוניים שהם סטרא דמותא, כי הם עלמא דפרדא שרועים להפריד בין הפנימיות ובין החיצוניות שהם בחינת גוף ונפש. על פן ההידי אוהנו ה' יתברך מאד על שמירת התורה, כמו שכתוב, ונשמרתם מאד להפריד בין הפנימיות חיים וכו'. כי עקר החיים על ידי התורה שעל ידיה מקשרין החיצוניות אל הפנימיות שהן עקר החיים. וזה בחינת ראה חיים עם האשה כו', כי שם עקר האזהרה להמשיך חיים לשם מחמת שהיא סמוכה להם, על פן צריכים לשמור עצמו מאד על ידי התורה לראות חיים עם האשה יקרא, כי זה עקר החיים פשטן שרין ומעליו בחינת אשה שהיא בחינת גוף בחינת חיצוניות אל הפנימיות שהיא החכמה וכפ"ל, וזהו שתמהו רבותינו זכרונם לברכה לענין מזוזה גברי בעי חיי נשי לא בעי חיי, הלא אברהם, עקר החיים צריכין להמשיך לשם יקרא בבחינת ראה חיים עם האשה וכפ"ל:

לעשות מול 500 מחבלים, צריכים לבוא מהאוויר, צריכים לבוא מהירה, מהמאדים, צריכים לבוא עם מצנחים, חכה, נתכנן את זה, נבוא בעוד שבוע, בינתיים נהרגו עוד אלף בחורים, עוד אלף ילדים. או צריכים לדעת שהצינים האלה זה עמלקים ממש, זה גלגולים של עמלק, ואמר את זה הרבי מברסק - שבסוף [הם] יתנו את הכל לערבים, הם במקום להפציץ את טהרון יפציצו את תל אביב. כי זה ליסטים אתם, מה פתאום תל אביב בנו את זה ליד יפו, יפו זה שייך לערבים, תל אביב על זה אדמות של יפו, אז יפוצצו אותה. ¹⁴ (תוך רפרוף בדפים אמר:) פה מדבר ר' נתן ש[אדם הראשון] אכל מעץ הדעת, הפגם זה רק על ידי האכילה. כי כל ההמצאות זה בא מהצדיק, כל ההמצאות בעולם זה מהצדיק כל ההמצאות. ¹⁵ לקושי הלכות חו"מ הלכות פקדון הלכה ד (יח) וזהו שנסקד למען ירבו ימיכם וכו' לפסוק וכתבתם על מזוזה וכו' כי על ידי המזוזה נמשך חיים ואריכות ימים כמו שדדשו רבותינו זכרונם לברכה, מזוזה זו מנת, כי עקר החיים על ידי שמשרין הדרך לשרשו שהיא החכמה, שהיא חיותו ופנימיותו, כמו שכתוב, החכמה תחיה. על פן על ידי המזוזה ששוקעין אצל פתח הבית שעל ידי זה יכלו להכניס מחוץ לפנים ולקשר הכל אל החכמה פנ"ל. על פן על ידי זה נמשך חיים בודאי, כי משם עקר החיים פנ"ל.

חגיגה [בשעת] שעושים מזוזה, ולעשות מסיבה, ולהגיש ליקר ופחיות, מזוזה, זו מוות מזוזה זה זז מוות, ברגע ששמים מזוזה אז באותו בית לא יקרה כלום, בטח המזוזות היו שם [בקיבוצים שנטבחו בעוטף עזה] פסולות, זה קיבוץ חילוני, יכול להיות ששמו שם מזוזות לפני 50 שנה, בטח היו כבר בתים בלי מזוזות¹⁶].

וזה שהגמרא שואלת בברכות אם נשים חייבות במזוזה, אולי הם פטורות אולי הם לא חייבות, מה הם לא צריכות חיים, מה, למען ירבו ימיכם וימי בניכם, אדם צריך לקחת את אשתו ולהרים אותה, גברא בעי חיי ונשים לא בעי חיי? מה אשה לא צריכה לחיות? אז הגמרא שואלת מי אומר שאשה חייבת במזוזה, כתוב למען ירבו ימיכם וימי בניכם, גם אשה רוצה לחיות, מגיע לה, יש לה זכות, יש לה תעודת זהות ישראלית, לא

אזעל ידי המזוזה זו המוות, אז הגמרא שואלת אם נשים חייבות במזוזה, [ומיד תמהה הגמרא], מה, נשים לא צריכות לחיות? (יכול להיות שלא, אדם מתחתן עם אשתו יש לו עשרה ילדים, מספיק...), על ידי המזוזה נמשך חיים ואריכות ימים, מזוזה זז מוות, ולכן צריך לעשות חגיגות ששמים מזוזה, כי על ידי

מראי מקומות והערות

שזה יהיה כזה שמחה, כזה פסטיבל שעוד לא היה מקום המדינה, וזה יהיה מכה לדתיים, והם אמרו את זה במפורש, כי כל הילדים יבואו, ומכל הבתים יבואו אליהם, ולקחת מהמשפחות את כל הילדים. וזה היה מלכודת מוות, זה היה - השטן עשה את זה, זה היה מלכודת מוות, התורה אומרת לרקוד [בשמחת תורה] עם ספרי תורה לא עם וודקה, אני לא כתבתי וודקה, אצלי כתוב לרקוד עם ספרי תורה, בשולחן ערוך שלי, אצלם כתוב לרקוד עם וודקה, גם להם יש שולחן ערוך, אז יכול להיות שוודקה יותר חשוב, אני לא יודע...

¹⁶ בא הרב הראשי לעשות לכן גוריון מזוזה שם בשדה בוקר, הוא לא רצה, אז בא הרב הראשי הכריח אותו, הוא (- בן גוריון) היה נגד מזוזות, כל המסיבה הייתה פשוט לשבור את הדתיים, להראות להם שהנה כל הבחורים באו, כל הנערים באו, רצו לקיים ושמחת בחגך... אז כל המטרה הייתה לשבור את הדת, להראות שאפשר לשמוח גם בלי ספר תורה, גם עם בקבוק וודקה אפשר לשמוח, המטרה הייתה - הצהירו על זה, שיבואו כמה שיותר בחורים מבתיים דתיים דווקא, ונשמח איתם, ונרקוד איתם, ונשמח אותם, כי זה העיקר ושמחת בחגך, אמרו

של ירדן ולא של מצרים של ישראל,
מה נשים לא בעי חיי,
בתמיהה.

ה' יתברך על שמירת התורה,
ונשמרתם מאוד לנפשותיכם, [פי
היא תימכם] ואורך ימיכם, לקשר את
החיצוניות לפנימיות זה עיקר
החיים.

אומר [ר' נתן:] כי עיקר החיים זה
שאדם יחיה עם אשתו,
ויקשר פנימיות עם חיצוניות,
והנפש היא עיקר החיים,
וחיצוניות ופנימיות הם בחינת
גוף ונפש, מזוזה כי על ידי
המזוזה מקשרים את החיצוניות
עם הפנימיות. כי האשה היא
צריכה להכין את האוכל, והיא
צריכה לעשות את הספונז'ה, אז
היא בסכנה ליפול לחיצונים, אז
צריכים להכניס בה חיות, להפוך
את הכל לעבודה במשכן, גם את
המשכן ניקו, היה שומרים, וניקו
ורחצו את הרצפה, והגישו אוכל
לכוהנים, אז לכן משכן זה [ראשי
תיבות"] מייטה ש'ולחן כ'יסא
נ'ורה, ארבעה דברים.

וזה ראה חיים עם האשה, התורה
מזהירה שתכניס חיות
באשתך, אדם אומר אשתי
גשמית, אשתי ככה, כבר הולכת
קצר, כבר הולכת עם פאה, אם
אתה לא מכניס בה חיות אז היא
זורקת את המטפחת ורוצה פאה,
כי אתה לא מכניס בה חיות, יש
חיוב להכניס חיים באשה, אתה
צריך לקחת אותה, ללמוד איתה,
להגיד איתה תהילים, לנסוע
איתה לקבר רחל, לנסוע איתה
לחברון, פעם בחודש לנסוע
איתה לחברון, כל לילה לנסוע
לקבר רחל, להיות איתה בקבר
רחל 12 עד 2, להגיד יחד איתה
תיקון הכללי, ולגמור את ספר
תהילים שם, תיקון חצות.

[וע' ל' שמוור הוא פנימית נוקבא, ... פי שם צריכין
לשמור עצמו ביותר מאחיות החיצונים,
שהם] סטרא דמותא, עלמא
דפרודא, שרוצים להפריד בין
פנימיות לחיצונות, הזהיר אותנו

ש זה עיקר החיים ולכן כתוב ראה
חיים עם האשה זה מצוות
עשה, זה מצוות עשה מדברי
קבלה, זה לא סתם שאתה לומד

[שנ' ההבאה - תשפ"ה, יום כיפור] זה יהיה שבת, זה גם שבת וגם [יום כיפור], כי [ראש השנה יהיה בימים] חמישי ששי שבת, "שבת נוך ראש השנה איז נוך הראש השנה", באידיש נוך זה שני מובנים, גם 'עוד', וגם 'גם כן', שבת נוך ראש השנה איז נוך - זה גם כן ראש השנה, שלושה ימים ראש השנה יש לנו.

אזראה חיים עם אשה, אומר ר' נתן זה חיוב! תכניס בה חיים, אתה בא מהכולל, אז אתמול גמרנו [מעריב] בעשר וחצי, אז בסדר, אז תלמד עם אשתך עד 12, ומ12 עד שש זה מספיק [לישון] 6 שעות, שתי שעות תשב תלמד איתה, היום כבר רבע לשבע זה הנץ, עוד מעט מזיזים את השעון, עכשיו בראשית, עוד שבועיים מזיזים את השעון, אנחנו כבר בליל ששי עכשיו, אז עוד שבועיים מזיזים את השעון, או את השמש מזיזים, אני לא יודע בדיוק, כי שובו בנים מזיזים את השמש, יותר קל.

ראה חיים עם האשה, אז זה

עם האשה, אתה מקיים את המצווה ראה חיים עם האשה, תכניס בה חיות, תכניס בה! שהיא תבוא לתפילות, תבוא למעריב, מתפללים מעריב, אתמול התחלנו בשמונה גמרנו בעשר וחצי, זה קצת היה אורך, אני יודע...

י ולכיפור המשכנו עוד חצי שעה

[אחר השקיעה בשירת: "אבינו מלכנו חוננו

וענו כי אין בנו מעשים..."] אנשים אמרו לי כולם רצו את זה, כולם רצו, אי אפשר להיפרד מיום כיפור, ישר לקפוץ לצלחת של האוכל, רק נהיה שקיעה כולם כבר עם הסיגריות כבר, עשר דקות אחרי השקיעה כולם עם הסיגריות, כולם כבר עם הבקבוק וודקה, עם הקולה. מיום כיפור אי אפשר בכלל להיפרד, רוצים עוד יום כיפור, הלוואי שהיה עוד יום אחד, עוד יום אחד, איך אפשר להיפרד מיום כיפור בכלל. אז חלקנו [אחרי השקיעה] מים, מי שדווקא רצה, חילקנו מים בלי סוף, הביאו בקבוקים, שנה הבאה כבר נכין אלף בקבוקים.

קרנבל, הפסטיבל הכי גדול שהיה מזמן קום המדינה, זה היה מלכודת מוות, זה היה מלכודת של השטן, כולם היו מסוממים, לא ידעו שצריכים לברוח, הם לא היו בהכרה בכלל, כולם כבר שתו שם איזה עשרה בקבוקי וודקה, כל אחד, בכלל לא הבינו שמחבלים מגיעים, אנשים לא ברחו, ברחו למכוניות שרפו אותם עם המכוניות, שפכו נפט ושרפו את המכוניות, איזה שעה לא הבינו מה קורה כאן, בשבע. בארבע [בבוקר] צריכים ללכת הביתה, אפילו שזה מסיבה חילונית, והכל, בארבע צריכים להפסיק את זה, צריכים לסגור את האולם, ולהסיע אותם הביתה, אבל כולם היו שתויים, כולם מסוממים, אף אחד לא רוצה ללכת הביתה, כולם שוכבים על הארץ, ומקיאים, והמחבלים שחטו אותם ככה עם סכינים, שחטו אותם כמו ברווזים, כמו תרנגולים. אז כל זה מסבירים, שאם אדם הוא לא מכניס חיות באשתו, אז יכול להיות שהוא ימצא את אשתו גם

חיוב, זה אזהרה, התורה מזהירה אותנו, תחיה את אשתך, תחיה אותה, אם לא היא תזרוק את המטפחת תלביש פאה, תזרוק תלך עם מכנסיים, תלך עם שמלה שרואים לה את הברך, אם רואים את הברך רואים כבר את הכל, האשה היא לא רואה שרואים לה את הכל, הראש שלה בשמים, היא הולכת בלי שמלה, בלי לדעת שה' ירחם, הולכת כמו אדם הראשון לפני החטא, באמת אין לה חטא... אז היא הולכת כמו אדם הראשון. אז [אם אדם לא מקיים הציווי של] ראה חיים עם האשה, אז עוד מעט היא תזרוק את השמלה, תזרוק את הכל, ואתה לא תבין מה קורה כאן, כי לא הכנסת בה חיות, אתה צריך להכניס בה חיות.

ר'נתן אומר: [ראה חיים עם האשה], זה לא חיים, לעשות כיפים, היום לעשות חיים זה לעשות כיפים, לעשות חיים זה ללמוד תורה, זה חיות, מה יצא מכל הכיפיים, עשו כיפים, עשו פסטיבל, עשו

שם פתאום, כי היא מחפשת חיות [כי בעלה לא מכניס בה חיות], לא כי היא אשמה.

ראה חיים עם אשה, צריך כל יום שעה ללמוד עם אשתך, שעה ליקוטי הלכות, כל אחד צריך ללמוד את זה עם אשתו, פיקדון ד', את כל פיקדון ד', זה [אות] י"ח, הוא ילמד שלושה ימים הוא יגיע, חכמת נשים בנתה ביתה, שהאשה יותר חכמה מהאיש, אנשים לא מבינים מה שהם קוראים, הם לא יודעים מה כתוב בליקוטי הלכות, הם בכלל לא מבינים מה שכתוב כאן, הם לא קולטים שר' נתן מדבר על הכל, שאדם חייב ללמוד עם אשתו, והתורה מזהירה אותנו, מזהירה הוא אומר, ראה חיים, תחיה אותה, אם לא, היא תזרוק את הכל, היא תזרוק את המטפחת, היא תזרוק את השמלה, היא תלך עם השמלה מעל הברך כמו אדם הראשון לפני החטא, באמת אין לה חטא, אבל למה כמו אדם הראשון, תלכי כמו רבנו...

[ו] הַפְּחִינָה רְאָה חַיִּים עִם הָאִשָּׁה כּו', פִּי שָׁם עָקַר הָאִתְּרָה לְחַמְשֵׁי חַיִּים לְשָׁם] מִחֲמַת שָׁהִיא סְמוּכָה לָהֶם, כִּי הָאִשָּׁה הִיא בִּסְכָנָה כָּל הַיּוֹם, כִּי הִיא רַק עוֹסֶקֶת בַּדְּבָרִים גַּשְׁמִיִּים, הִיא רַק עוֹשֶׂה סְפוּגָה, הִיא רַק... הִיא מוֹשְׁפֶלֶת, הִיא צְרִיכָה לִנְקוּת אֶת הַבַּיִת, הִיא צְרִיכָה לְהַכִּיֵּן אֶת הָאוֹכֵל לְבַעֲלָהּ, הִיא רַק הוֹלֶכֶת לְקִנְיֹת לְסוֹפֵר, הִיא רוֹאֵה שֵׁם נָשִׁים עֲרוּמוֹת (- שֶׁהוֹלֶכֶת בְּפְרִיצוֹת) בְּסוֹפֵר, הִיא יוֹצֵאת מִדַּעְתָּהּ, כּוֹלֵם עֲרוּמוֹת, אֲסוּר לֹאשֶׁה לְלַכֵּת לְסוֹפֵר, בְּתִימָן הָאִשָּׁה לֹא הוֹלֶכֶת לְקִנְיֹת, הַבַּעַל הוֹלֵךְ לְקִנְיֹת, אֲפִילוֹ שֶׁפַּעַם כָּל הָעֲרָבִיּוֹת מְכוּסוֹת, הָעֲרָבִיּוֹת יוֹתֵר מְכוּסוֹת מֵהֵיחֻדִּיּוֹת, אֵתָהּ בֹּא לְ[בֵּית חוֹלִים] עֵינַי כְּרַם אֵתָהּ רוֹאֵה שֶׁהֵם יוֹתֵר מְכוּסוֹת, כָּל הָאֲחִיּוֹת יוֹתֵר מְכוּסוֹת מֵהֵיחֻדִּיּוֹת, כּוֹלֵם עִם מִטְפָּחוֹת, כּוֹלֵם, כָּל הָעֲרָבִיּוֹת! אֵתָהּ רַק עוֹבֵר מִסְדְּרוֹן, אֵתָהּ פּוֹגֵשׁ שֵׁם אִיזָה 20 אֲחִיּוֹת בְּדֶרֶךְ, כּוֹלֵם מְכוּסוֹת, כָּל הָעֲרָבִיּוֹת, הוּא [הָעֲרָבִי יוֹסֵף] אֹמֵר, אֲצֵלֶם מוֹצִיאִים שַׁעֲרָה שׁוֹבְרִים אֶת כָּל הָעֲצָמוֹת עִם מִקָּל, הוּא

החלק במוח שמדבר, זה חלק במוח, אין לו את זה, המוח נפל עליו טיל, אולי נפל טיל עליו, אני לא יודע [למה המחלק במוח שאחראי על הראיה או השמיעה לא עובד], אולי לכן יש אזעקות כל פעם, אבל מוסררה זה מוגן, לא צריך לפחד, אולי בגאולה יכול ליפול טיל, אבל לא במוסררה, פה זה מוסררה, אז פה לא יפול שום טיל, החומה שייכת למוסררה.^[17]

אזעכשיו אנחנו חוזרים להלכה

אומר לוקחים מקל ומתחילים... הוצאת שיערה! עד שהיא לא מחזירה את השער בחזרה.

[אם אישה מגלה] שיערה, אז הילד יוצא חרש ויוצא עיוור, יוצא ככה... אנשים לא מבינים, כל יום מביאים פה ילדים שלא יכולים לדבר, כבר חצי עיוורים, כבר חצי חרשים, כי האשה הוציאה איזה שיערה, הרימה טיפה את השמלה, אז הילד נולד עיוור, חרש, הוא כבר ילד בן שלוש והוא לא מדבר, אין לו את

מראי מקומות והערות

כיסופים זה היה.

כי [ב]מפלסים זה סיפור אחר, שנסעו ההורים לנחל עז להציל את הילד שלהם, הוא צלצל, הם היו בויקים, והבן מצלצל: אמה, נננסו מחבלים. [מי שנמצא ב]קיבוץ מויקים לנסוע לנחל עז, זה איזה שעה שעתיים, וכל הדרך כבר הייתה מחסומים, לא נותנים להם לנסוע, [והם אומרים במחסומים] הבן שלנו צלצל לבוא להציל אותו, [הוא אומר שבמקום שהוא נמצא] אין צבא אין כלום, והוא מפקד בצבא - אבא שלו - והמחסומים לא נותנים לנסוע, הוא פרץ את המחסום ונסע דרך השדות בכל מיני שבילים, עקף את המחסומים, עד שהוא הגיע למפלסים, [אמור לו] אתה לא מתקדם יותר, שם כבר היה מחסום רציני, אתה לא יכול להתקדם יותר, אבל הבן שלי בסכנה, הוא צלצל אלי שעכשיו מחבלים נמצאים לו בתוך הבית, אומרים לו: טוב, טוב, ניתן לך חיל אחד, תנו לי שני חיילים, חיל אחד, טוב הוא לוקח חיל אחד, נוסע עוד חצי שעה עד נחל עז ממפלסים, הוא מגיע לקיבוץ, הקיבוץ מלא מחבלים, יריות, אי אפשר להתקדם, יורים עליו, כבר

¹⁷ [בשמחת תורה בקיבוצים המחבלים] שרפו אותם עם הממ"ד ביהד, שלושה קיבוצים נשרפו לגמרי, נחל עז, כפר עזה ובארי, הכל שרוף שם, כל הבתים, כל האנשים נשרפו חיים, והיו כמה אנשים שברחו, אבל היו אנשים הפוך שבאו לקיבוץ, כי זה שמחת תורה, רצו לרקוד עם התורה בקיבוץ, אז אם אין תורה רקדו עם הוודקה, זה גם טוב, וודקה זה שקול כנגד ספר תורה... זה לא אותה גימטרייה, אבל נראה מצאו איזה חשבון שזה במקום ספר תורה, הבתים היו מלאים מלאים, במקום שיהיה שם חמש נפשות אבא אמה ושלושה ילדים, היה שם 30 אנשים, כי כולם באו, הידידים והחברים והסבא והסבתא והנכדים והבני דודים, חג שמחת תורה צריכים לעשות את זה בקיבוץ, שם שמח, שם נרקוד, שם לא צריך לישון, בשש וחצי כבר נננסו המחבלים לכל הקיבוצים, 1,500 [מחבלים].

אז היה אחד גיא, שאבא שלו מפקד גדול בצבא, אז הוא נסע, הוא כבר מצא אותו מת, כבר אחרי שהרגו אותו, הוא קיבל כדור, הוא היה היחיד עם רובה בכל הקיבוץ, אני לא זוכר איזה קיבוץ, אם זה נחל עז או

מתייחס אליה, היא תהיה כמו כולם, היא תלך לאוניברסיטה, תעשה שני תארים, תהיה גם כן מנהלת, איזה מנכ"לית, יש לה יותר שכל מהאיש.

[וְזוֹ הַמְּחִינֵת רְאֵה חַיִּים עִם הָאִשָּׁה כו', פִּי שֶׁם עֶקֶר הָאֲזָהָרָה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים לְשֵׁם] מִחֲמַת שְׁהִיא סְמוּכָה לָהֶם (- לחיצונים), עַל כֵּן צְרִיכִים לְשָׁמֵר עֲצָמוֹ מְאֹד עַל פִּי הַתּוֹרָה לְרְאוֹת חַיִּים עִם הָאִשָּׁה דִּיקָא, הוּא חוֹזֵר עַל זֶה פַּעַם שְׁלִישִׁית, לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים לְאִשָּׁה, זֶה עֵיקַר הָאֲזָהָרָה, שְׂאֵדָם יִמְשִׁיךְ חַיִּים לְאִשָּׁתוֹ, כִּי אִם הוּא לֹא יִמְשִׁיךְ לָהּ חַיִּים אֶף אֶחָד לֹא

ראה חיים עם אשה, כל אחד צריך לקבוע זמן ללמוד עם אשתו חצי שעה כל יום, ר' נתן אומר, זה אזהרה, להכניס חיות באשה, כי האשה היא לא בישיבה, ולא לומדת, והיא לא מבינה מה מדברים איתה, היא רואה את כולם ערומות (- הולכות בפריצות), את כולם פושעות, ובכל אופן הן מצליחות, וכולם ראשי משרדים, ומנכ"ליות, וחברות כנסת, והיא אשה מסכנה, בזויה ומושפלת, אז מיד היא חושבת בשביל מה היא צריכה את זה, בעלה משפיל אותה, בעלה לא

מראי מקומות והערות

להמון בתים, דקה, ממש דקה [לפני שהמחבלים הגיעו], הם הצליחו להרוג אותם, והאמא [אשתו שלו] אומרת, אחד שאביו בא לחלץ אותנו! אומרת, אני אמרתי לשתן הבנות, אמרתי להם: הסבא יגיע, הסבא יציל אותנו, הם היו 20 שעות בממ"ד בלי אוכל בלי כלום, חושך, אין חשמל, בלי אוכל, בלי כלום, בלי שום דבר, וכל רגע היא הייתה מחזקת את הבנות שלא ישתגעו, ילדה בת 3, סבא מגיע! סבא יבוא להציל אותנו! והיא הצליחה לטלפן לסבא, היא צלצלה בשש בבוקר, ועכשיו כבר 12, כבר עברו 6 שעות, בסוף הוא דופק על החלון לפני שהמחבלים נכנסים לדירה, [המחבלים] ככה הם עברו מדירה לדירה, שרפו את כל הבתים עם האנשים, כי נגמר צה"ל, אין צה"ל, עכשיו התגלה האמת שהם וחמאס זה דבר אחד [ששניהם לא שומרים עלינו ומצילים אותנו, ומפקדים שמרוב הגאווה הפקירו אותנו].

כולם (- כל המגוינים) פצועים שם, הוא לוקח כמה פצועים, חוזר בחזרה, אשתו הייתה שם, הוא השאיר את אשתו שם ליד המחסום במזוה קרוואן כזה של השומרים, של החיילים, כמה חיילים יש שם שלושה חיילים ואשתו שם מחכה, איך שהוא מגיע פתאום מגיע איזה מישוהו במילואים, זה דקה לפני שהוא נכנס לקרוואן, ש[עדיין] אשתו שם לבד, ופתאום מגיע מישוהו, היא שואלת אותו איך קוראים לך? אני ישראל זיו, אתה ישראל זיו אתה המפקד של בעלי, אתה היית המפקד של בעלי, בעלי עכשיו נסע לנחל עוז, הבן שלי בסכנה, הם לא נותנים לנו לעבור, והוא היה מפקד יותר גבוה, תגיד לחיילים שיתנו לנו לעבור, הוא צעק על החיילים, בינתיים הגיע בעלה עם הרכב עם הפצועים, פינו אותם, הוא (- המפקד הגדול) נכנס לרכב עם בעלה עם עוד שני חיילים עם רובים, הם הגיעו לבית של הבן שלהם דקה לפני שהמחבלים נכנסו, כבר נכנסו

ימשיך לה חיות, היא תהיה בלי חיות, היא תתפקר, היא תהיה מופקרת, היא תראה שהמופקרות מצליחות, כמו בחרן שהייתה רק ילדה אחת בסדר אומר רש"י [ד"ה] ואיש לא ידעה, רק עליה נאמר ואיש לא ידעה.

ארצות הברית) אומר אני אתכם, זה הכל שקר, הוא רק בא להפריע עכשיו, עכשיו הוא נחת, לפני שעה, והוא בא פה להרגיע שלא תהרגו איזה ערבי בטעות, ערבי הוא מתוק, הוא חמוד, הוא מתוק מדבש, הערבים הפילו את מגדלי התאומים לא עשו להם כלום^[18].

כי זה עיקר החיים, עיקר החיים שאדם יעלה את אשתו, ויריס אותה, ואז הוא יוכל להגיד זמירות, והיא תגיד זמירות, אם היא טהורה היא תגיד איתו [בקול],

חיי, מחמת שהיא סמוכה להם, צריכים לשמור עצמו מאוד, על פי התורה ולראות חיים עם האשה דיקא, דיקא עם האשה הוא אומר, הוא חוזר פעם רביעית כבר, להחיות את האשה, וזה עיקר החיים. עכשיו זה רק חמש, אפשר עד תשע, ארבע שעות ללמוד עם האשה, כי זה עיקר החיים.

[צריך] ללמוד את הרש"י הראשון [בתורה], ליסטים אתם, דבר ראשון עכשיו

מראי מקומות והערות

הכי טוב, ויחס הכי טוב, ובגדים, והביאו להם בגדים הכי יפים, הם הגיעו למשפט מצוחצחים כמו שייח'ים, הוא אומר, ואני הייתי [עצור בשביל משהו קטנוני] ואותי רדפו, והיכו אותי בשביל איזה שטות. אז אצלם (- אצל האמריקאים) ערבים יותר חשובים מיהודים.

¹⁸ היה אחד אמר, כולם [- כל אילו שעצרו על שעזרו בהפלת בניי התאומים] באו למשפט עם חליפות מצוחצחים, והוא שם [היה לו משפט, כי] איזה משהו הוא לא שילם אז השפילו אותו, הוא אמר הערבים פיצעו את מגדלי התאומים, תפסו כמה שייח'ים שם בארצות הברית ושמו אותם [במעצר], אבל לא עשו להם כלום, נתנו להם אוכל

שהיא טהורה היא יכולה להגיד איתו, כי זה עיקר החיים שמקשרים ומעלים את האשה, זה עיקר החיים! ככה בונים את הבית.

וזה עיקר החיים שמעלים את האשה ר' נתן כותב את זה גם כן, זה פרק י"ח במשלי, וסעיף י"ח בפיקדון, זה הכל מכוון, כל אחד יזכור פרק י"ח במשלי פסוק א', וסעיף י"ח בפיקדון ד' עמוד 132, זה [גימטריא] בַּסֵּלֶם, זה הסולם לעלות לשמים, אם אדם מחזק את אשתו לומד עם אשתו אז זה יוצא כגימטרייה בסולם ב' ס' ל' ס', סלם לעלות לשמים,

וזה הכל העניין של המזוזה, הוא אומר, זה להמשיך חיות לאשה, להכניס חיות מבחוץ לבפנים, שהאשה נמצאת בחוץ, היא הולכת לקניות, היא בחוץ, היא מטפלת, רוחצת את הילדים, היא כל היום בגשמיות, אז צריכים להכניס את הקדושה מבחוץ לבפנים, אז עכשיו הוא אומר את זה פעם חמישית כבר, אבל צריכים להעלות את בחינת

ר' נתן מסביר בדיוק איך עושים שלום בית, זה אף אחד לא מלמד, באים חתנים, לא מלמדים אותם, אומרים העיקר תאוות תאוות, תשקעו בתאוות, ואז יש גירושין, כי זה פסוק מפורש: "לְתַאֲוָה יִבְקֹשׁ נִפְרָד" (משלי יח, א), זה הפסוק הראשון בפרק י"ח, אני לא כתבתי את הפסוק הזה, כתוב במשלי פרק י"ח פסוק ראשון: לתאוה יבקש נפרד, אם אדם הקשר שלו עם האשה זה רק התאוה אז יפרדו בסוף, בסוף יצטרכו להתגרש, או שאשתו תהיה חילונית, או שהיא תגרש אותו, היא תגיד אני לא התאוה שלך, אני לא החתול שלך, אז לתאוה יבקש נפרד, פרק י"ח פסוק א', כל אחד ירשום את זה.

אזר' נתן חוזר פה ארבע פעמים, שאדם חייב להכניס חיות באשתו, אם לא, היא תתחיל

דם או הדם נעצר, נהיה מוגלות, נהיה קריש של דם, נהיה ככה, נהיה כאבי ראש, כי הדם לא זורם, לא מגיע חמצן למוח, זה הכל כי האשה מושפלת, ואז אם האשה חולה גם האיש חולה, פתאום הוא רואה שיש לו אשה חולה, אוי ואבוי, התחתנתי עם אשה חולה, חולנית, קצת משוגעת, הכל אתה עשית אותה חולנית, שאתה התחתנת עם האשה היא הייתה הכי בריאה בעולם, אתה עשית אותה חולה, משוגעת, חולת נפש, הכל האיש עשה.

אז האשה לא צריכה חיים? גברא בעי חיי נשי לא בעו חיי? זה השאלה של הגמרא, אדרבה עיקר החיות להכניס באשה, עכשיו הוא חוזר פעם שישית, שש פעמים ר' נתן חוזר על זה, אז גברא בעי חיי נשי לא בעי חיי? זה פעם חמישית, מה האשה לא צריכה לחיות? מה היא כלב? היא חתול? היא צריכה לחיות כמו חתול? הלא אדרבה, עיקר החיות צריכים

אשה, שהיא הגוף, היא החיצוניות, אל הפנימיות, שהיא החכמה.

וזה שאמרו חז"ל: מה אשה לא צריכה חיות? כי כל המזוזה זה להכניס חיות באשה, וזה מה שהיא שואלת בברכות: אשה לא צריכה חיים? לא צריכה לחיות? לא, שהיא תסתדר לבד, העיקר שהיא מטפלת בילדים, העיקר מביאה לי את האוכל, אני אבוא עכשיו הביתה, יהיה לי כבר ארוחה מוכנה. אז זה מה שהגמרא שואלת, אשה לא צריכה חיות? כלומר צריכים להכניס בה חיות על ידי המזוזה, דווקא על ידי המזוזה מכניסים בה חיות, זו מוות, אז מבטלים את כל המחלות.

למה אשה חולה? כי זה הכל נפשי, כל הנשים שחולות זה נפשי, זה נפשי, כי היא מרגישה מושפלת, אדם מרגיש מושפל, הדם לא זורם פשוט, מה זה מחלה? שהדם לא זורם, הדם נתקע בכל מיני מקומות, הוא לא זורם, אין זרימת דם, אין זרימת

המוח שלה מתפתח, היא יכולה להבין דברים רוחניים, היא יכולה להבין יותר מהאיש, יש לה בינה יתרה, אדרבה עיקר החיים להמשיך לאשה דיקא, וזה אזהרה, זה הפסוק, זה מצוות עשה מדברי קבלה, ראה חיים עם האשה, אתה צריך להחיות אותה, ולהרים אותה, ולשמח אותה, כמו שכתוב ושמח את אשתו, ואז נזכה לגאולה השלמה, במהרה בימנו, אמן.

שיעורי שב"ק פרשת וירא תשפ"ד

ערב שבת

~שמעתי מהשומע:

אחד שאל את הרב על מה

להמשיך לאשה, זה עיקר החיים! כל הזמן לדאוג שהאשה תהיה שמחה, ותהיה מאושרת, אדם בא הביתה בעשר, עשר וחצי, [הוא צריך מיד להתעניין ולשאל:]: אשתי, מה קרה? אולי הילד נפל? אולי היית איתו בקופת חולים? ¹⁹].

אז נתן חזון על זה שש פעמים בדיוק, ספרנו, ועכשיו זה פעם שישית, זה המילה האחרונה שלו, אדרבה עיקר החיים להמשיך לאשה, זה אדם לומד, מתפלל, הוא מביא קטע מהגמרא, אשה אוהבת ללמוד גמרא, איזה קטע קל, אלו מציאות שלו אלו חייב להכריז, איזה קטע הוא לומד איתה, אז

מראי מקומות והערות

במחסנים, כל הבקבוקים נשארו, ואין נהגים שיביאו אותם מהמפעלים, אז אמרו שעכשיו יגמר כל האוכל, אם זה ימשך יותר מ72 שעות יגמר כל האוכל בסופרים, שמעתי שהם רוצים בשביל ששיה 50 שקל, אדם בא לבקש שישיה, שתי שישיות אומרים לו: לא, רק שישיה אחת, עוד מעט זה יגמר, זה כבר הסוף, ואין מי שיביא את זה, רוצים מתנדבים שיביאו להוריד, אולי שובו בנים יתנדבו להביא את המים מהמפעלים, או מהמחסנים, אז מדברים עכשיו שנגמר המים, מה עושים עכשיו, אני לא יודע מה עושים, הנה הוא יתנדב יש לנו כאן את (...) הוא יתנדב לשים מים בסופרים.

¹⁹ עכשיו אין מים, אין מים בסופרים, מה יהיה עכשיו, אולי נביא מים מירדן, מתורכיה נביא מים, עכשיו עשו בלונים של קילומטר וחצי, לפני עשר שנים לא ירד גשם, כל החורף, אז הכינו בלונים באורך קילומטר וחצי, שמילאו אותם במים את הבלונים ואוניות יגרו אותם לישראל, אז צריכים להשתמש בבלונים האלה עכשיו, אולי שובו בנים יסכימו להביא מים מתורכיה, אין מים בסופרים, אני לא יודע מה קרה, נגמר המים פתאום, למה אין מים? כי הערבים לא באים לעבודה, וכל הבהורים התגייסו, נשארו שני בחורים בסופר, אין מי שישים את המים על המדפים, המים במרתפים, בבונקרים,

שנה שאול במולכו, כי הוא היה בלי חטא, למרות זאת שאול באחת ועלתה לו, דוד בשתיים ולא עלתה לו, כי שאול היה משבע הכבשות שאברהם נתן לאבימלך כי כתוב במדרש רבה שהשבע כבשות זה שבע נשמות; זה (שאול) [שמשון] וחפני ופנחס, שאול ושלושת בניו זה 4, כי היה אסור לאברהם לתת אותם לאבימלך כי אבימלך היה החמס הוא היה חבר של איסמעל הניה

(כי הנשמות האלה נפלו ח"כ ביד הפלישתים שהם

זרעו של אבימלך).

הרבי מאפטה אמר שהוא זוכר את המכות שהוא קיבל מיעקב אבינו, שהוא היה כבש בעדר של יעקב אבינו, כי הכבשים של יעקב זה היה נשמות ישראל^[20].

אז כתוב במדרש רבה שהשבע כבשות שאברהם אבינו נתן לאבימלך זה היה הנשמות של שאול ושלושת בניו זה 4, וחפני

שראמר שמי שיש לו סמארטפון לא יצא מהגיהנום ראה אחת והוא אבוד אז מה יעשה?

הרב אמר: שיבוא לתפילות עם הרב זה הדבר הכי חשוב שיש כי העיקר זה התפילה.

ועוד הרב אמר: שאברהם אבינו התפלל לבטל את החורבן של סדום ולא הצליח אבל לוט שהתפלל שלא תחרב צוער מיד התקבלה תפילתו, כי צוער הייתה נא' שנה וסדום נב', אבל רואים מה הכח של תפילה בעת צרה שאפילו אברהם לא הצליח אבל לוט שהיה רשע הצליח כי הוא היה בעת צרה והתפילה שלו יצאה מהלב, כי שאדם צועק מתוך צרה זה הכי חזק.

שחרית

הש בתזה דוד המלך, דוד המלך היה עמוד האש למרות ששאול היה יותר צדיק מדוד, בן

מראי מקומות והערות

עם בחמאס זה פשעים נגד האנושות כי החמאס עושה את מה שהאוי"ם וכל הנאצים רצו לעשות, הם מחכים שהוא יגמור את העבודה של הנאצים.

²⁰ אז עכשיו כולם ייסעו לאפטה ולבריסל כי בבריסל זה הבית משפט של פשעי מלחמה ובהאג זה של פשעים נגד האנושות, כל הנשפטים על פשעי מלחמה ייסעו לשם (לאפטה) בדרך, כי מי שנלחם

שנוצרו על ידי עבירות שאנו נכשלים בהם, ה"י] כי הקיבוצים שם היו מקומות נוראיים שעושים את העבירות הכי נוראות, עכשיו הבת שלי הראתה לי שהאור החיים כותב שהחמאס זה העבירות, האור החיים כותב על "ותמלא הארץ חמס" שעל ידי העבירות נבראים מזיקים שנקראים חמאס²¹, כי כל החמאס נבראו מהעבירות שעשו שם, הם בעצמם בראו את המחבלים שבאו בשמחת תורה [רח"ל].

ופנחס והשביעי זה שמשון הגיבור, כי שמשון היה נשמת אדה"ר כל מכה אלף איש בלחי החמור חמור חמורתיים הכתי אלף איש כל מכה אלף, הוא נלחם בעזה. עכשיו כל החיילים מחכים לציציות כולם נוסעים עכשיו לעזה איש בל יעדר לחלק לחיילים מיליון ציציות ואז נזכה לגאולה שלימה במהרה בימינו. אמן.

קריאת התורה

כל המחבלים זה העבירות, [כלומר

והתקדשתם

בעלי התאווה – גרועים משוחטי הילדים

אדם חי כשהוא בעצמו גרם לילדים שלו להיות חלונים, להוריד את הפאות, כל מום בם. ומה יתאונן אדם חי גבר על

אם אדם עושה את הדבר בשביל התאווה שלו, יהיה לו ילדים רעים וחטאים, טפשים, משחיתים, כל מום בם, כל מום בם, ומה יתאונן

מראי מקומות והערות

לפני פירוש אותם המקטרגים שנבראו מיושבי הארץ שנקרא קץ כמו שמפורש בדברי הזוהר (ח"א סג) בא לפני וקובל למהר לאבדם:

²¹ אור החיים בראשיתו, יא או יאמר ותשחת הארץ הם מעשיהם הרעים, ומצד זה נתמלאה הארץ מקטרגים המתייחסים בשם חמס, והוא שהודיע ה' לנח באומרו קץ כל בשר בא

וְאִם! הָאָבָא וְהָאָמָא יִקְחוּ חֵלֶק בְּרֵאשׁ, הֵם אָבוֹת הַטְּמָאָה — הֵם גְּרָמוּ טְמָאָה לַיֶּלֶד, וְהַבְּנִים לֹא אֲשָׁמִים בְּכֻלָּל, שׁוּם בֶּן לֹא אָשֵׁם. הוּא קָם בִּי-12, מָה הוּא אָשֵׁם? הוּא לֹא יָכוֹל לְקוֹם לִפְנֵי 12! אִם הוּא רוֹצֵה "לְהַדְרִי" אִז הוּא קָם בְּאֶחָד, אִם הוּא רוֹצֵה לְהִיּוֹת מִהַמְהַדְרִין מִן הַמְהַדְרִין — הוּא קָם בְּשִׁתִּים אוֹ בְּשֶׁלֶשׁ. מָה הוּא יָכוֹל לַעֲשׂוֹת? אִז בְּזֵה אָשֵׁם הָאָבָא וְהָאָמָא, נוֹטְלִים חֵלֶק בְּרֵאשׁ, כִּי הֵם אָבוֹת הַטְּמָאָה, וְאִין עַל הַבְּנִים כָּל כֵּךְ אֲשַׁמָּה — הַבְּנִים לֹא אֲשָׁמִים. כִּי הִיסוּד הָיָה הִיסוּד הָיָה רְעוּעַ, הִיסוּד הָיָה אָבוֹת הַטְּמָאָה, הִיסוּד הָיָה אֲב הַטְּמָאָה, כִּי הִיסוּד רְעוּעַ וְהַשְׂרֵשׁ רַע וְהַקְלָפָה בְּנַפְשׁ [לוֹטָה], וּמָה יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הַבֶּן, מָה יַעֲשֶׂה הַבֶּן הַזֶּה שְׁלֹא יִחָטָא? (שַׁעוּר מִתְשַׁפ"ג).

חֲטָאָו, שֶׁהוּא גָרַם רָעָה לַעֲצָמוֹ. וְזוֹ רָעָה וְאִכְזָרִיּוֹת, מִתָּר לְהִיּוֹת אִכְזָרִי?! אִכְזָרִיּוֹת יוֹתֵר מִשׁוּחַט יִלְדִים. אָדָם עִם תְּאוּהָה הוּא יוֹתֵר גְּרוּעַ מִשׁוּחַט יִלְדִים, הוּא שָׁחַט אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ, כָּל פַּעַם שִׁישׁ תְּאוּהָה — הוּא שָׁחַט אֶת הַיֶּלֶד שְׁלוֹ. יוֹתֵר גְּרוּעַ מִשׁוּחַטֵי הַיִּלְדִים, [וְהֵם (-הַהוֹרִים)] הֵם הַגְּרָמָא בְּנִזְקִים. וְהַיֶּלֶד צָרִיךְ לַצַּעֵק עַל הָאָבָא שְׁלוֹ, הוּא רוֹאֵה שְׁקִשָּׁה לוֹ לְקוֹם, שֶׁהוּא קָם בְּשִׁתִּים עֲשָׂרָה, בְּאֶחָד [22]... אִז לְמָה זֶה? כִּי שִׁמְשׁוּ בְּתְאוּהָה! אַחֲרֵי שִׁשְׁמִשׁוּ בְּתְאוּהָה אִז הַיֶּלֶד יוֹצֵא יֶלֶד מִשְׁחִית, יֶלֶד פּוֹשֵׁעַ, יֶלֶד שְׁלֹא יָכוֹל לְקוֹם בְּבִקְרָה, הַקְלָפָה מִתְגַּבְּרַת עֲלוֹ.

וְהוּא [- תְּלוּדָה, בְּרֵאוּתוֹ קָדָה] צָרִיךְ לְהַגִּיד [לְאֲבִיו]: לְמָה עֲכַרְתָּנוּ? אָבָא אָבָא, לְמָה עֲכַרְתָּנוּ וּבְעוֹן חוֹלְלָתָנוּ. וּמִי יִשְׂאוּ אֶת עוֹנָם? אָב

מראי מקומות והערות

יודע, אז שובו בנים הם נוהגים לקום באחד, המהדרין הם קמים בשתיים, והמהדרין מן המהדרין קמים בשלש. אז "אחד מי יודע"...

22 (שובו בנים קמים בין אחד לשתיים, כי זה ה' אחד ו' אחד מי יודע? אחד אני יודע, לכן שרים "אחד מי יודע" וקמים באחד, כמו ששרים בשיר "אחד מי יודע")

הפרשה

במשנת מורינו הרב

למה אברהם שלח את אליעזר לחרן? כי הכל לפי הגנים!

שהיינו בגיל ארבע, אני נזכר כמה זה היה נעים איתו, כמה אני אוהב אותו, כמה הוא נחמד, [אני רוצה את רבקה] בת [בנו של] מלכה, בת בתואל בן נחור²⁴, מה קורה כאן? אליעזר היה לו מיליון קושיות על אברהם, מיליארד קושיות, הוא היה כולו קושיות, בלי סוף, מכל הצדדים, והוא אומר טוב, אני אלך, ואני אחזור, מה יכול להיות, שולחים מישהו לחנות, הילד אומר כבר אין, אבא אין, אמא אין, טוב, תלכו, אז הולכים אומרים אמא לא היה בסוף, הילד צודק, אני אלך ואני אראה לאברהם שאני הצודק, אמרתי לו אין, אי אפשר למצוא,

אליעזר מסכן אליעזר תולש את שערות ראשו, הוא אומר²³ יש לי בת מחונכת, תלמידה של אברהם, היה לו (- לאברהם) סמינר 'ברכת אברהם', אני זוכר את הסמינר הזה, סמינר של בנות הכי מצוינות בעולם, והיא הייתה הכי מצוינת - בתו של אליעזר, [ואליעזר רצה שאברהם יתן את בתו ליצחק בנו], ואברהם אומר: לא לא, אתה הולך, אני רוצה את הנכדה של תרח, הבת של בתואל, זה מה שאני רוצה! [ואליעזר לא מבין] מה לך ולבתואל, מה לך ולתרח, מה לך ולאנשים כאלה, [ואברהם אומר]: כן, בית אבי, נחזור אחי המתוק, החמוד, שיחקנו בגולות

מראי מקומות והערות

אמר אולי לא תאבה ואתן לו את בתי א"ל [אברהם לאליעזר] אתה ארוור ובני ברוך ואין ארוור מתדבק בברוך:

²⁴ [אברהם נחור והרן בני תרח, אברהם נשא את שרה בת הרן, ונחור נשא את מלכה בת הרן, ומלכה ילדה לנחור את בתואל שהוא ילד את רבקה]

²³ מדרש רבה בראשית - פרשה נט פסקה ט

(ט) ויאמר אליו העבד [אולי לא תאבה האשה ללכת אחרי אל הארץ הזאת] ה"ד (הושע יב) כנען בידו מאזני מרמה לעשוק אהב כנען זה אליעזר בידו מאזני מרמה שהיה יושב ומשקיל את בתו ראוייה היא או אינה ראוייה לעשוק אהב לעשוק אהובו של עולם זה יצחק

וְאֵל מוֹלְדָתִי וְאֵל בֵּית אָבִי" — רַק בֵּית אָבִי, אֲבָל זֶה לֹא תָרַח, הַכּוֹנֵן לְמַה שֶּׁפְּתוּב בְּנַח, שֶׁשׁ וְעֶבֶר, שֶׁלַח, כִּי הַכֹּל הוֹלֵךְ לְפִי גְנִים; אִם הִיא נִכְדָה שֶׁל שֶׁלַח, שֶׁל פֶּלַג שְׁבִימִי וְנִפְלְגָה הָאֶרֶץ, שֶׁל מְתוּשֶׁלַח, שֶׁל כְּאֵלֶּה צִדִּיקִים, חֲנוּךְ — [שְׁנַכְנַס] עִם הַגּוֹף [לְגַן עֵדֶן], הִיא נִכְדָה שֶׁל חֲנוּךְ, הִיא הִיְתָה עֶפְהָ בְּאֹיֵר. הִיא לֹא סֵתָם הוֹלְכָתָּה, מִחֲרָן הִיא עֶפְהָ בְּאֹיֵר. (שְׁעוּרִים מִתְּשַׁפ"ג).

אִין, אֵלֶּף שֶׁשׁ כּוֹלֵם הַכִּי מִקּוֹלְקוֹת, וְחוּץ מִזֶּה בְּתוֹאֵל הוּא הַכִּי רִשַׁע, וְאִי אִפְשֵׁר לִמְצוֹא, אִין דְּבַר כּוֹזֵה, אִי אִפְשֵׁר.

אֲבֵרָה־אֹמֵר, לֹא, רַק אֵל בֵּית אֲבִי לְמַה? כִּי הֵעִיקָר זֶה הוֹלֵךְ שֶׁמֶשׁ, שֶׁשׁ וְעֶבֶר וְפֶלַג שְׁחִי עַד הַמְּבוּל, וְשֶׁלַח וְכֹל הַצִּדִּיקִים הַכִּי גְדוּלִים, נִכּוֹן תָּרַח הִיֵּה רִשַׁע, אֲבָל זֶה לֹא מִשְׁנָה, אֲבֵרָה־אֹמֵר: "אֵל אֶרְצִי

הוספות ממורינו הרב שליט"א

רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׁמוֹנֶה עָשָׂרִי וְיִהְיֶה רַב־כּוֹנֵן לְעֵיל, וְעוֹד יְכוּיִן אִם יַעֲנֵנו אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת הָעוֹלָם כְּכֹל עֵינֵינִים קָשִׁים וְיִפְשְׁטוּ עוֹרוֹ מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְחִישׁ חֵם וְשִׁלּוֹם בִּיחודוֹ, יִסְבּוּל כָּל הַיְסוּרִים וְלֹא יוֹדֵה לָהֶם חֵם וְשִׁלּוֹם, וְיִצְיִיר בְּדַעְתּוֹ וּמִחֲשַׁבְתּוֹ כְּאֵלֹה עוֹשֵׂי לֹא כְּנֹכַח לְעֵיל, וְכֹפֵר יֵצֵא יְדֵי חַיִּיב קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה כְּדִין.

ג. גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְהִיחוד הַקְּדוֹשׁ יְכוּיִן כְּנֹכַח לְעֵיל, וְכִשְׁתַּחֲוִי לְהַרְגִישׁ תַּעֲנוּג נִשְׁמִי יִצְיִיר מִחֲשַׁבְתּוֹ כְּנֹכַח לְעֵיל, וְתִיכַף וּמִיד יֹאמֵר בְּפִי וּבִלְבָבוֹ שְׂוִיתֵר הָיָה לֹא תַעֲנוּג וְשִׁמְחָה בְּעִשִׂית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְרַשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעֵיל מִהַרְגֵּשׁתִּי תַעֲנוּג נִשְׁמִי הָיָה שֶׁהוּא מִהַצְרַעַת מִשְׁכָּא דְחַוִּיא, וְכֹפֵר יֹאמֵר. וְיִאָּהֵר לְדַבֵּר שְׂוִיתֵר הָיָה לֹא תַעֲנוּג וְשִׁמְחָה בְּעִשִׂית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְרַשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעֵיל שֶׁאִפִּילוֹ הָיָה חוֹמְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה וְהִיחוד הַקְּדוֹשׁ לַעֲשׂוֹת לֹא הֵעִינֵינִים קָשִׁים

צעטיל קטן

מִרְבִּינוּ הַרְבֵּי רַבִּי אֵלִימֶלֶךְ מְלִיזְעַנְסְק צוֹק"ל זִיע"א

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם:

א. כָּבֵל עַת וְרַנַּע שֶׁהוּא פְּגוּי מִן הַתּוֹרָה, וּבִפְרֵט שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּטֵל לְבַדוֹ בְּחֵדֵר אוֹ שׁוֹכֵב עַל מִטָּתוֹ וְאִינוֹ יָכוֹל לֵישֵׁן, יִהְיֶה מְהֵרָה בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה זוֹ שֶׁל וְנִקְרַשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנִפְשׁוֹ וְיִצְיִיר מִחֲשַׁבְתּוֹ כְּאֵילוֹ אֵשׁ גְּדוֹל וְנוֹרָא בּוֹעֵר לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבְלֵי קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹבֵר אֶת טַבְעוֹ וּמְפִיל אֶת עֲצָמוֹ לְהֵאֵשׁ עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וּמִחֲשֶׁבָה טוֹבָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ מִצְרָפָה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב וְיוֹשֵׁב בְּטֵל, רַק מְקַיֵּים מִצְוֹת עֲשֵׂה דְאוֹרֵיָהָ.

ב. בְּפֶסֶק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבְרַכָּה

מִזֶּה מִמָּשׁ כִּמוֹ יִסּוּרֵי הַתִּינּוֹק בְּשַׁעַת
 מוֹלָהוֹ. כִּי מִמָּשׁ יִסּוּרֵי אֱלֹהֵי יֵשׁ לְהַצְדִּיק
 בְּשַׁעַת זְנוּג וְיִזְתַּר מִזֶּה. כִּי הַתִּינּוֹק אֵין
 לוֹ דַּעַת, עַל כֵּן אֵין הַיִּסּוּרִים שְׁלוֹ
 גְדוּלִים כֹּל כֵּה, אֲכַל הַצְדִּיק שֵׁישׁ לוֹ
 דַּעַת יִסּוּרָיו גְדוּלִים מִהַתִּינּוֹק. זֶה הֵנָּה
 אֲצִלוֹ דְבַר פְּשׁוּט וְאָמַר שֶׁכֹּל אָדָם יָכוֹל
 לְזַכּוֹת לְכוּא לְמַדְרַגָּה זוֹ. וְכִפִּי הַנִּרְאָה
 מְדַבְּרֵיו הִיָּה שֶׁקִּדְשָׁתוֹ שֶׁל עַצְמוֹ נִבְחָה
 עוֹד יִזְתַּר וְיִזְתַּר.

הֵייתִי מְשַׁמַּח אֶת עַצְמוֹ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
 וְחִבְרָד יִזְתַּר מִתְעַנּוּג נִשְׁמֵי הַהוֹ, אִךְ יִזְתַּר
 שְׂוִיָּה דוֹכַר אִמַּת בְּלִכְבוֹ וְשְׂוִיָּה אִז
 בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה הַקּוֹעַ עַל לוּחַ לְבוֹ פְּתוּכִית
 וּבְפָנִימִיּוֹת הַלֵּב בְּאִמַּת גְּמוּר, וְלֹא יִשְׁטָה
 אֶת עַצְמוֹ לְהִיּוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת עֲלִיּוֹנָה חֵם
 וְשָׁלוֹם.

שְׂבַחֵי הַדָּן יז

גַּם אָמַר שֶׁתְּזוּוּג שֶׁל הַצְדִּיק הָאִמַּת,
 קִשָּׁה עֲלָיו עֲנִין זֶה. וְלֹא דֵי שְׂאִין לוֹ שׁוֹם
 תַּאֲוָה כָּלֵל, כִּי אִם אֲדַרְבָּא יֵשׁ לוֹ יִסּוּרֵי

רִיחָא 219 רְדִבּוּר 212 = 1072

תפילה א'

רַבּוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם כֹּל יָכוֹל זַבְנֵי לְהַכְנִיעַ
 אֶת שְׁלֹשֶׁת הַקְּלִיפּוֹת שֶׁל בַּלְעָם וְלַעַג
 109 מְלָךְ 90 הַבְּשָׁן 357 וְלִסְיִחוּן 170
 90 הָאִמְרֵי 256 = 1072
 וְעַל יְדֵי זֶה אֲזַכֶּה לְתַקֵּן אֶת אַרְבַּעַת
 הַחוּשִׁים שְׂמִיעָה 423 רְאִיָּה 216

תפילה ב

זַבְנֵי לְהִיּוֹת הָכִי קְדוּשׁ שְׂפַעוֹלָם "כִּי
 אֵין 61 קְדוּשָׁה 415 בְּקְדוּשַׁתְךָ" 850
 = 1326 וּבְכֹחוֹת זֶה "וּבְתַבּוּנָתוֹ 852
 נִמָּה 54 שְׂמִים" 390 = 1326

קדושת הפירשה

א. למה פרחח נשמת שרה |

א: שמעתי חידוש למה פרחח נשמתה [של שרה], עכשיו אנחנו מגיעים לחיי שרה שפרחה נשמתה, היא חשבה שיצחק התנגד לעקדה זה היה הטעות שלה, ברגע שהוא אמר לה הוא כמעט נשחט ולא נשחט אז היא הבינה שהוא התנגד אמרה מה הוא התנגד לעקדה, פרחח נשמתה, מה אני גם מוכנה שיעקדו אותי הלוואי שה' יגיד לי, מה הבן שלי, יש לי כזה בן נולד לי כזה בן איך זה יתכן אז פרחח נשמתה.

ב. מה הפירוש 'אלך' |

ב: רבקה אומרת "אלך" (בראשית כד, נח), מה אומר הבן איש חי, מה הפירוש אלך, למה היא לא אומרת 'כן'? למדנו בפרשה הקודמת [פרשת חיי שרה], היא אומרת אלך, מה הפירוש אלך? הוא אומר אלך פירושו אני לא רוצה את האבא הזה, אני לא רוצה להכיר את האבא הזה, אני לא רוצה, אז מה יש אם אמא רשעית, ויש אבא רשע, אז מה קרה? זה בירורים, זה אדם צריך לברר מחטא עץ הדעת, אז היא נולדת אצל אבא הכי רשע

בעולם, יותר רשע מסדאם חוסיין, [כלומר רבקה לא התבלבלה שנוולדה להורים רשעים גמורים שיידעה שנשמתה ממקור טהור אלא שצריכה לרדת לעולם ולהתברר אצל רשעים, על כן מיד אמרה שתלך מהם].

ג. חתונה זה בית קברות |

ג: ותיפול מעל הגמל ותתכס, כתוב ותקבר, רש"י אומר ותקבר, שאדם הולך לחתונה זה כמו שהוא הולך לבית קברות, ככה למדנו בישיבה ליטאית, למדתי אצל ר' אליהו לופייאן, אז רש"י אומר מה זה ותתכס? ותקבר, כתוב ותתכס אומר רש"י ותקבר מה שייך? אתה הולך לחתונה זה כמו שאתה הולך לבית קברות, זה אותו דבר, שמובילים אותך, אומרים שחתן בכלל לא רוצה ללכת לחופה סוחבים אותו בכוח, אם זה חתן חסידי הוא לא רוצה לבוא, ר' שמואל שפירא לא מצאו אותו, הוא היה בשמעון הצדיק, הלכו לחפש אותו, יש חתנים שצריכים לחפש אותם, הם בכלל לא רוצים להגיע, מה לאן הם הולכים? הולכים לבית סוהר, הולכים לבית כלא. (מתוך שעורים מתשפ"ג).

קדושת הצדיקים

אנו עומדים רק בזכות אבות אבותינו
הצדיקים |

שקוע בזהר פתאום איזה חיה הגיע לידו הוא חשב שזה חתול, יושב לו אריה והוא מלטף אותו אריה ברח מגן חיות ויושב בבית כנסת של האור החיים הקדוש אז הצדיקים של פעם היו יכולים והיה אפריים אנקווה היינו ברבאט היינו על הציון שלו שם אנשים היו אצל הרב פינטו ואנקווה אז בדיוק הוא דיבר על הפרשה עכשיו הוא נמצא שם כי פה אי אפשר להיות בארץ פה בארץ כל יום אתה יכול להיכנס לכלא מחדש הם לא נרגעים אז ברוך ה' אני אומר אדרבה אני מעדיף להיות בכלא רק העו"ד שלי לא מרשה לי הוא אומר די, אין לי כבר כוח אתה נכנס אני צריך אחרי זה לעבוד שנה שלמה רק כדי להוציא אותך די תרחם עלי אין לי כבר כוח אז עכשיו אנחנו מדברים על זה שפה רבקה נכדה של תרח כלומר היא נכדה של נחור כי בתואל הוא הבן של נחור, היא נכדה של נחור נינה של תרח אז למה אותה לוקח אחת של תרח איך אפשר דבר כזה כי הכל הולך לפי ההורים לפי הסבים הולך הכל, אלא הוא לא אומר אבי, אבי זה תרח חס ושלוס בטח שלא ה' אמר לו מבית אביך אבל הוא מתכוון לכל הדורות, שלח שם ועבר פלג. (שעור מתשפ"ג).

אברהם שהוא אמר בית אבי הוא התכוון לשם ועבר לזה הוא התכוון, בית אבי, הוא לא אמר אבי, בית אבי זה המשפחה כי הכל הולך לפי הגנים אם אדם בא מצדיקים גדולים, הרבה אומר שאי אפשר לבטל את היחוס אפילו ילדה שהיא חילונית אבל אם היה לה סבים טובים בסוף היא תהיה הכי צדיקה, אין דבר כזה, אם הסבים היה להם גילוי אליהו הסבים היו עפים באוויר קפיצת הדרך יש עכשיו ספר שלם על תימן שהיה קפיצת הדרך לכולם והיו ממלאים את המים מהבארות כמו אצל רבקה הוא אומר לאברהם תיקח את הבת שלי לא את הבת של סדאם חוסיין, מי זה בתואל? סדאם חוסיין כפול מיליון, סדאם חוסיין זה צדיק על יד בתואל, הרשע הכי גדול שהיה מבריאת העולם אז איך אתה לוקח כזה רשע אתה לוקח רשע הכל הולך לפי האבות כל האבות היו פעם צדיקים נוראים, איך התקיימו בגולה כי אנשים היו עושים מופתים גלויים, האור החיים הקדוש ברח אריה מגן חיות הלכו לחפש אותו מצאו אותו שהוא מקשיב לזהר שהוא מקשיב, הוא מלטף אותו הוא חשב שזה כלבלב שהגיע הוא לא שם לב הוא היה

מילתא דבר יהותא

הכל מפוצץ...

7: ארדואן! בעזרת ה' ברעידת אדמה הבאה, אל תקשר אלינו. הכשרנו לך את החמאס – הם אלופים בפנוי הריסות עכשו...

8: זלנסקי – נחשב כשחקן, והתברר כמנהיג. ביבי – נחשב כמנהיג, והתגלה כשחקן.

9: ביבי: הנה גנץ התחיל ללחוץ על סתם כפתורים, בפיקוד העורף...

10: ביבי, גנץ, וליברמן, במטוס. פתאום אומר ביבי: "אני אזרוק שטר של 200 ש"ח כדי לשמח איש אחד". אמר לו גנץ: "אני אזרוק שני שטרות של 100 ש"ח כדי לשמח שני אנשים". אמר להם ליברמן: "אני אזרוק ארבעה שטרות של 50 ש"ח כדי לשמח ארבעה אנשים". אמר להם הטייס: "אני אזרוק את שלושתכם מהמטוס – כדי לשמח שמונה מיליון אנשים..."

1: הודעה דחופה! עם ישראל נמצא בימים אל בתקופה קשה לצערי. אך מהיום בבוקר חובה על כולם לגלות אומץ, נחישות, כושר עמידה, ולעיתים אפילו כח התנגדות. כי זה נמצא בכל הארץ – הסופגניות הגיעו...!

2: רק בישראל, ילד בן 19 יכול לנהוג בטנק של 80 טון במלחמה – אבל עדיין להיות מוגדר 'נהג צעיר' בביטוח הרכב הפרטי של ההורים.

3: צריך לזרוק סמארטפונים על עזה – אומרים: שזה הורס בתים...

4: "שיפא" הוא 'בית חולים' – כמו שמנגלה היה 'רופא'...

5: אוקראינה – פתחה את שעריה בפני פליטים מישראל...

6: התקשרתי עכשו להזמין מלון בעזה. אמרו לי:

קדושת הצדדים

יש לך שאלות על הצדדיק תצעק לה!

- תצעק לה, אז הרבה מביא כאן בתורה מ'ו, קשיא שמע ה' קולי א'קרא, יש לך קושיות תצעק לה, בטח, ודאי יש קושיות, העולם הזה מעורב טוב ורע, והרע יותר מרובה מהטוב. אליעזר משתגע ממש, יש לו בלי סוף קושיות על אברהם, בלי סוף! יש לך קושיות - הרבה אומר תצעק! תצעק לה! רוצ' לשדה! מה זה קשיא, הרבה אומר [ראשי תיבות] "ש'מע ה' קולי א'קרא" (תהלים כז, ז), יש לך קושיא על הצדיק, מה, אברהם לא יודע? אברהם לא רואה? אתה חושב [על] מה שאתה רואה, פתאום אליעזר רואה את עשו [יוצא מרבקה], לגמרי הוא השתגע, "וְכִכְדָּה עַל שְׂכֵמָה" (בראשית כד, טו), הוא ראה את עשו, [אבל] הצדיק יודע בדיוק איזה נשמות יהיו, וכמה נשמות, הרבה אומר הצדיק יודע בדיוק כמה נשמות אתה תביא, כמה ילדים יהיו לך, הוא רואה הכל. (שעור מתשפ"ג).

אליעזר היה לו מיליון קושיות על אברהם, מיליארד קושיות, הוא היה כולו קושיות, בלי סוף, מכל הצדדים, והוא אומר טוב, אני אלך, ואני אחזור, מה יכול להיות, שולחים מישהו לחנות, הילד אומר כבר אין, אבא אין, אמא אין, טוב, תלכו, אז הולכים אומרים אמא לא היה בסוף, הילד צודק, אני אלך ואני אראה לאברהם שאני הצודק, אמרתי לו אין, אי אפשר למצוא, אין, אלף שם כולם הכי מקולקלות, וחוף מזה בתואל הוא הכי רשע, ואי אפשר למצוא, אין דבר כזה, אי אפשר זה הכל מיליון קושיות יש לו על אברהם אבינו, טריליון קושיות! מה הרבה אומר? [יש לך] מיליון קושיות אז תצעק, תצעק לה, מה, אברהם לא רואה? לא יודע? אתה יותר חכם מאברהם? נכון אתה מושל בכל, אבל תתחיל לצעוק לה, יש לך שאלות על הצדיק

הילדים

הוא כלו תועבה! מכף רגל ועד ראש! – תורה ט'. מסיר אָזנו משמוע תורה תפלתו תועבה.

ולכן הילדים לא ממשיכים [בדרך אביהם], כי האבא לא לומד גמרא אז הילדים לא ממשיכים את הדרך. אדם לא מבין: "למה הילדים מתקלקלים?" כי הוא לא לומד גמרא! הוא הפך את בְּרִסְלָב רק לרקודים, הרקודים זה נכון, אבל – אחרי שמונה שעות גמרא! כשאדם אין לו אור מעצמו, צריך לחבר את המלכות עם כתר, עם עטרה, כתר דאדם קדמון, לעלות עד הכתר לעלות, עד הכתר! איך אדם עולה עד הכתר? זה רק על ידי למוד הגמרא, ואחרי הגמרא עושים רבע שעה רקוד אז מעלים את למוד הגמרא! כי בלי הרקוד – הלמוד לא עולה. (שיעור מתשפ"ג).

הילד מתקלקל כי האבא לא לומד |

האשה היא המלכות, צריכים לחבר אותה עם אדם קדמון. "אשת חיל עטרת בעלה" – שהיא תהיה העטרה. זה רק על ידי למוד הגמרא.

אנשים לא יודעים, אנשים חושבים שרק על ידי הרקודים. הרקודים – זה רק אחרי שמונה שעות גמרא, אפשר לרקוד. אבל לפני זה – אי אפשר לרקוד בכלל. זה מה שרבי לוי יצחק הסביר: שדבר ראשון זה למוד הגמרא, זה כל הדורות, הרבה לא משנה כלום. הרבה אומר: דבר ראשון זה התורה, ו"מסיר אָזנו משמוע תורה גם תפלתו תועבה" (משלי כח, ט) – מי שלא לומד גמרא, התפלה שלו היא תועבה!

קדושת הבית

כל אישה צדיקה באמת תזכה לחיות | חכמן גדול |

מה לא התבנישת להתחתן עם המלך... יהודי זה היה הדבר הכי שפיל שיש בעולם... כתוב שתי נשים התקוטטו, כל אחת אמרה לשניה מלות גנאי, עד שהיא אמרה יש לך פנים של יהודיה, היא אמרה זה, על הכל אני מוחלת חוץ מעל זה – פנים של יהודיה. אז [פעם] יהודיה זה הדבר הכי גבוה, הכי משפיל, הכי שיכול להיות, אין השפלה גדולה מזו. אז ברגע שהיא תגיד שהיא יהודיה, אז בסוף הוא יתלה אותה – וְכַאֲשֶׁר אֲבַדְתִּי אֲבַדְתִּי – מִיָּד.

ודות גם כן כתוב "ויתן לה ה' הריון" (לשה"כ רות ד' י"ג) בכלל לא היה לה את הפלים, בכלל לא היה לה את הגוף המתאים. היא היתה לא עקרה מלדה, היא היתה ממש עקרה עקרה עקרה, שבכלל לא היה לה את הפלים להולדה. "ויתן ה' לה הריון".

אז החיה מתעברת בכל דור. שרה אמנו בכל דור מתעברת מחדש, בכל דור מתעברת מחדש. לכן שרה אמנו "שני חיי שרה", לכן אוקרים "תברך מנשים יעל מנשים באהל תברך" (שופטים ה' כ"ד) כי זה גימטריא שרה רבקה רחל לאה, וגם דוד המלך. שיעל זכתה שגם דוד המלך התעבר בה, עוד לפני שהוא נולד. כי דוד המלך מתעבר בכל דור בצדיק הדור, ויעל היתה צדיקת הדור. אחרי זה נהפכה לפנה הגדול. כי כל אישה שזוכה להיות באמת – צדיקה באמת, אז היא זוכה להיות הפנה הגדול, בבית השלישי היא תהיה הפנה הגדול. (שעור מתשפ"ג).

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים" (בראשית כ"ג א') ועוד פעם "שני חיי שרה" למה "שני חיי שרה" למה חוזרים? ולמה פה שנה ופה שנה?, אלא פה שנה זה עתיקא סתימאה, עתיקא דעתיקין, סתימא דכלא, עשר כפול עשר זה מאה. ואחרי זה יש אבא ואמא ולכן כלם חיו, חיו תשע שנה, תשע מאות ששים ותשע שנה, תשע מאות ששים ושנים, תשע מאות חמשים נח, כלם תשע מאות, חוץ ממהללאל שהוא חי שמונה מאות תשעים וחמש, כלם עברו את התשע מאות. כי כלם קבלו את החיים מעתיקא סתימאה מעתיקא קדישא, כלם היו דבוקים בעתיקא קדישא. כי זה עשרה דורות של צדיקים, עשרה דורות של צדיקים נודאים. מתושלח שהוא עצר את המבול, עצר את המבול בשבוע ימים, ואחרי זה השמש זזה אחורה במקום מזרח מערב, מערב מזרח. אז כל אלה צדיקים שיזדעו להזיז את השמש, פעם כל אישה ידעה להזיז את השמש, כל אישה. ולכן "שני חיי שרה" ששרה ממשיכה לחיות. זה הפרשה היחידה שהיא נקראת על שם שרה. מגלת אסתר מגלת רות, זה גם על שם נשים. כי אסתר אמרה "וכאשר אבדתי אבדתי" (אסתר ד' ט"ז) היא לא האמינה שהיא תחיה, היא האמינה שאם תגיד שהיא יהודיה, הוא ישר יתלה אותה. יהודיה גבוה,

קדושת התורה

| כל עניין הגמרא הוא השפלות |

אם אדם לא לומד גמרא הוא חושב שהוא גדול הדור, הוא חושב שהוא רבי נחמן. כל אלה שחשבו שהם רבי נחמן, כי הם לא למדו גמרא. כשאדם לא לומד גמרא אז הוא חושב שהוא רבי נחמן בעצמו, שרבי נחמן התעבר בו הוא חושב שהוא רבי נחמן. שאדם לומד גמרא אז הוא רואה שהוא לא מבין כלום. אז כל העניין של הגמרא שאתה לא מבין כלום! אתה יושב משמונה בבוקר, עד שמונה בלילה – שתיים עשרה שעות. (שעור מתשפ"ג).

"ממקומו" הרב'ה אומר שאדם יהיה בענווה ושפלות. הרב'ה אומר שבשבת ראו, אדם רואה את השפלות שלו. בשבת הוא מקבל את השפלות, כל העניין של האדם, לקבל את השפלות. כמה שהוא יותר לומד, הוא רואה יותר את השפלות הוא רואה שהוא מבין פחות את הגמרא.

קדושת המידות

| מעלת מערת המכפלה |

כי העיקר זה מערת המכפלה זה הכי חשוב מהכל שאדם זוכה לבוא למערת המכפלה אז הוא יכול לפעול כל דבר בעולם התפלה הכי מתקבלת זה במערת המכפלה, לכן צריכים [לנסוע ל]מערת המכפלה זה רק עשרים דקות נסיעה אומרת הגמרא בסנהדרין שתמנע רצתה להינשא ליעקב תמנע כל כך השתוקקה לזה שיהיה לה בעל צדיק כמו יעקב אבינו בסוף יעקב לא הסכים כי אם הוא יקח את תמנע הוא לא יוכל להיקבר במערת המכפלה לא יוכל להיקבר עם לאה אז הוא העדיף לא להתחתן עם תמנע. (שעור מתשפ"ג).

מה אומר האר"י הקדוש שהר גלעד זה חברון זה המכפלה, שלבן התפלל בכל הכוח, הוא התפלל שעשו יקבר גם, כי עשו היה אחיין שלו הבן של רבקה הוא רצה שגם עשו יזכה, למה רק יעקב, יעקב וודאי יזכה במערת המכפלה כי אם יעקב היה לוקח את תמנע הוא לא היה נקבר במערת המכפלה אבל לא היה עמלק בעולם אז יעקב רצה להיקבר במערת המכפלה.

